

112 na to seru, protože to mám za pár

E D I C E

E X P E D I C E

UŽ NA TO SERU, PROTOŽE TO MÁM ZA PÁR

/Výběr z prvních básnických knížek
autorů narozených v 50. a 60. letech./

Praha 1985

Mirosław M. Jirac

d e n L i m a I., p.

věnuji rodičům

motto:

Dexfenmetrazin spofa

Dexfenmetrazinium chloratum /d - 2-phenyl-3-methyltetrahydro - 1,4 oxazinium hydrochloricum/
220 mg v 1 tabletě.

Psychoanaleptikum, anorexikum.

výpis ze:

Seznam československých
farmaceutických přípravků

den Matěje apoštola

Je krvevo -

a dev...

a je den jako druhý

a všichni jako ostatní

a kolíbka jako rekev

vzhlíží k šikmosti rudých střech

střelí smrtící kulky pohledů

do záclon otevřených oken

Juch zrcadla
 juch - juch
 a jeden jako druhý

Je krvevo
 a stopa...
 a šlápota vedle šlépěje
 a osamělý stopař za nimi
 jak parní válec
 jak ranní déšť
 do listů lopuchových oáz
 mizí

Juch zrcadla -
 juch - juch
 a osamělý stopař za nimi

Je krvavo
 a otevřené okno
 a udivený pohled z něj
 / jak náplň tužky/
 dává poslední sbohem
 Juch zrcadla -
 juch juch
 a udivený pohled z něj

Den matek

Je jiný a je krvavý
 a je>NNL
 a je soud
 a je jiný.
 Je poslední

Krabatá čela vsákla pot do svých nor,
 jež značí jejich pórovitost, odkaz uhrovi-
 tosti, co vráska, to verš života, co verš,
 to část věku, co věk, to část>NNL, co>NNL,
 to nekonečno.....

Je jiný a je krvavý
 je neznámý kraj
 a pole kolem nekonečná
 a pole kolem mne

Je jiný a je krvavý
 a řvu vzteky
 řvu :
 neprázdně
 ne nic
 ne neznámý kraj

a nedohledná pole
 a řvu vzteky
 a pole kolem prázdná
 a pole kolem mne -

Zakopávám a padám. Zakopává o naději, str-
 kám ji do kapsy a dostávám chuť. Chuť na
 cigarety, chuť na jídlo, chuť....
 Kapsa mi začíná pálit. Zahazuji naději.

Je jiný den

a je krvavo
 a řvu vzteky
 řvu:
 naprázdno
 na nic
 na neznámý kraj
 a pole kolem prázdná
 - pole kolem mne -

já Pán Já NNL

den Fortuny

Je plno

a dav
 a jeden jako druhý
 a neznámý kraj
 a pole kolem nedohledná
 a pole kolem mne

je plno a je krvavo

a měděné ráno vyhrává do uší

Je plno a je krvavo

Je bříkavo a nedohledno

a plahočím se
 sním
 a laskavé preludy
 slepené vlčím mákem
 a pravdivé i podivné
 síly fekální
 a láska umělá

mně Pána Mně NNL

k sobě samému dohání

Je nedohledno

tramvaje

vlčí mák kolem
 kolem mne
 a já řvu
 Je nezálohovaný
 ten můj řev
 je nezálohovaný
 a je můj
 je uprostřed
 uprostřed pole vlčích máků
 a smečka mekových vlků
 čeká
 číhá
 obíhá
 a vyje
 a já řvu sám na sebe
 Na Pána na NNL

den Petra

Je zavřeno
 zavřeno deset párů očí
 a deset párů rukou
 a zrovna tolik nohou
 Je zavřeno deset stínů světla

Je zavřeno, je krvavo, je plno

Je deset stínů

a světlo v nekonečnu

Je zavřeno

deset osudů

deset

deset řvu

a neznámý kraj

a nedohledná pole

a pole kolem nekonečná

a pole kolem mne

Je zavřeno

deset světel do stínu hvězd

deset stínů ze světla

deset božích cest

a neznámý kraj

a já řvu

a je krvavý den

a pole kolem nedohledná

den Bernarda a den Filipa B.

Je výročno

a já si listuji v slabikáři

Je výročno

a já si listuji v počtech

list po listu

od začátku

a nevědomky

si listuji v počtech

a přemýšlím o osudech počítačů

Kolik je asi možný spočítat nul
a kolik výročí přežije tu jednu a ko-
lik nul budem přidávat a kolik zbývá
času, než smažem tu jednu

A psanci všech zemí, spojení a udupávání
s okovama na pochodu jdou :

raz dva

přes spáleniště

raz dva

přes krvavé řeky

raz dva

a okovy - kulaté - baculaté - svůdmé

nuly nebrání

raz dva

drtivému poznání

raz dva

a já křičím

v nedohledných hutích na okovy

křičím

v nekonečném množství nul

křičím

já Pán Já NNL

a nejsem sám

den Sabiny

Je andělsko

a bílo

závěje sněžných křídel

jsou povalovány

jsou smýkány

jsou hýčkány

neboť jest andělsko

Je andělsko

a lákavo

a otázka

ševelí v korunách idejí

a otázka času

a já

já Pán Já NNL

se ptám

co dál

Představa anděla s modrýma očima a s vlasy
barvy slunečnic mě provází od prvního
otčenáše. Představa anděla s líčkama
barvy červánků mě provází od obrázku,
který mně dal jeden farář. Představa
více andělů mě provází od té doby, co
jsem dokázal spočítat prsty na obou svých
rukou.

A taky od jejich počtu.

Je andělsky

a já jdu mostní ulicí

Z okna nade mnou vykukla dívka, která si
právě odmaskovala pleťovou vedou krásu.
Krása byla propuštěna na svobodu a mimo to
že je andělsko, zahazují paletu a štětec.

Je andělsky

a sípavo u srdce
nekonečná pole
a neznámý kraj
s neznámým sluncem
kolem mne

Je andělsky

je sněžno od perutí spásy

je andělsky

od sněžných perutí
a andělů spásy

je andělsky

od pána, od NNL

den Engelberta

Je obyčejno

a dev
a jeden jako druhý
a všichni jako ostatní

Je obyčejno

a básník dopsal verš
a verš jeden jako druhý
a všechny jako ostatní

jsou obsaženy
 jsou řečeny
 v Pánu v NNL

Je obyčejno

šedá
 šedomodrá
 bloumající
 shánivá
 plečící
 bijící

Je obyčejno

spěchající
 kouřící
 flákající
 černý
 starostlivý
 mozolnatý

Je obyčejno

a dev
 a jeden jako druhý
 a všichni jako ostatní
 a pole nekonečná
 a kraj neznámý

kolem mne
 jím říkám
 sobě odpovídám
 jím vyprávím
 sobě zpovídám.
 jím nabízím
 sobě ubírám
 jím Pán
 jím NNL

Je obyčejno
 sobě samému

den Adama a Evy

Je ticho
 a mámy učí děti mluvit

Je ticho
 tichý den a 25 roků

Je tichý den
 křesla podřimují pod váhou čekajících
 těl

Trochu kofeinu zkracuje zkrat myšlení.

Někdo zvoní a návštěva je tu.

Je tichý den

líbání

optání

vítání

shledání

Psssssssssst

a ožehavé téma

mění se počasí

Psssssssssst

proč učí mámy děti mluvit

Psssssssssst

Je tichý obyčejný krvavý den

líbání

vítání

optání

shledání

Je tichý den

a tiché udání

a mámy učí děti mluvit

Je tichý den

a zavřeno
 deset světél do stínu hvězd
 deset stínů ze světla
 deset božích cest
 a neznámý kraj
 kolem mne
 sepjaté ruce
 a s nimi se ptám

Já NNL já Pán

den Davida kr.

Je poslední den
 a já Pán Já NNL
 první a poslední

Je poslední den
 a vše neznámé
 a já sám
 NNL a Pán

Je poslední den
 každý který začíná

Je poslední verš
 každý který končí
 Je poslední vše
 co jednou začalo
 Je poslední
 loudavá naděje

Je den a pole nekonečná
 pole nekonečná
 a deset božích cest
 a uprostřed Já

já Pán

 šeptající:
 je poslední den

já Pán

Já>NNL

Fanda Pánek

D e s á t e j r o k

Desátej rok utek právě -
co hlídám sklad státní správě
v podniku co na lid šije
spodní prádlo v kterým žije.

Jindřich tak jak už se děje
bez brejlí slít na koleje,
chlupy na hlavě mně vstávají
rozšmelcovala ho tramvaj.

Na Frentiška z Assisi
přihnu zase asi si -
narozenej ne dušičky
ne merasmus prababičky.

J a k j s e m p ř i š e l n a s v ě t

Jak jsem přišel na svět
to bych chtěl rád vědět
- i když se moc bojím
i když se moc bojím,
že až chcípnu
se to dovím.

K o n e c s v ě t a

Krev se ve mně
vzteky pění
- že tu konec
světa není,
a v tom žáru
askeze
jsem vysvěcen
na kněze.

N a v š e c h n o

Na všechno
nesmysl dohlíží
a bude dohlížet
a já blbec -
já se nesmím
vůbec na nic
ohlížet.

N ě k d y j e t o d r a m a

Někdy je to drama,
někdy hovno,
prdel, legrace
bílá myšky šílí
v kruhu
na place.

A ž m o c d o b ř e

Až moc dobře,
dobře vím,
že lžu, že nic
nevidím.

Že jsem si
tak dobře zvyk,
že bych již
si neodvyk.

Že je dobře,
dobře prohrát,
vzdát se,
prolhanou hru
dohrát.

V l a s t e n e c k á.

Jaká je to
všechno rozkoš,
jaká je to
všechno slast,
jsou Čechové
z křemene
w prdeli je
navždy
vlast.

J s e m s t a r á s v i n ě

Jsem stará svině,
mám hovno v klíně,
vraz mi ho tam prudce
jsi mi j vŭdce.

Jen proto
si tě namŭlouvám,
jen proto
ty pokrytče,
žeš posrané dabytče.

M á m

Mám

a měl jsem
v hlavě hlasy
budu, byl jsem
blbec asi
věřím, že se
hovoř stane
ať nastane
co nastane.

P í s e ň b r a n c e

Proč bych chodil
na vojnu,
velmi bych se divil,
do prdele
do horoucích,
do horoucích
kdyby pekel
nestečil mň
civil!

A n d ě l í č k u

Andělíčku

můj strážníčku

opatruj mi mou dušičku,

opatruj ji ve dne v noci,

blechu

v svojí

moci.

Mysl, vůle
 jako kloub,
 jako pouto
 nejde
 hloub.

V primérasu
 bydlí ve mně,
 dědičný gem
 svíně
 země.

Sex

je hovno,
 je jak vina
 je zapremá
 špína.

H o v n o

Hovno je
a hovno bylo
v prdeli se objevilo,
ze živa,
ale jak v hrobě
sereme na hlavu
sobě.

A tek
ze polární noci
stejně jako o půlnoci
pomalu se serui
k hrobu
lední medvěď
ku brlohu

K r a j i n a J u l e s e V e r n e a

Martinu Hyblerovi

Dva roky prázdnin u Trioly
jak deset mně uplynuly -
sopka dští i leď se tříští
každá chvíle už je příští
kdo by to kdy jenom řek
že konec je velkéj gag?

Miroslav Ptáček

o o d ř e n ý m k o m í n u

A přicházelo léto,

konec nadějí.

Starej odřenej komín

už nezazpíval sladčeji.

Zpívej komíne, raduj se,

je tu léto babí.

A když nestane se nic,

přijde listů pád.

Zpívej píseň

o lítacích dveřích.

O doškový střeš z plechu.

Do posledního dechu.

Až stará jadubabka zatopí,

pak bude hej.

V kamnech hliněných

a jedudědek vstane.

Zalepí, která je modrá

pár došek prošlápne

meltou z oblohy.

A zas tvá melodie -

- blíží se: felčer.

Dědek už nemá vědomost,

vyletí v prostor.

V r t n á s p á s e

Stínem pokrytá automatická pračka,
 zvon nastartované pomazánky.
 V záchvěvu podhuštěných
 archangelských brýlí
 dnes nimrod neulovil nic.

Kusová výroba loveckých trofejí.
 Zkrat na zdroji výroby
 mateřského tepla.
 Cirkulace zrádných molekul.
 A pak se dá zjistit příčina
 sbíhavosti kříže.

Na vrzejících pantech z kůže
 se volné houpe průvodčí
 místní dopravy.
 To se někdy hodí,
 jenž opletí smysl perní kazetmy.

Samozřejmě košile hniajícího ledu
 strukturální zvrát.
 Příčinou vrtné spásy
 je žízeň těhotných turbín.

Z á s u v k a n a ž í v o t

Sloupové dráty přenáší signály podzemní kabely
elektrární točivý moment patřičného kořeni
ochotný buřič podmostního cukrářského hřebíku
a kontejnerovém stavu: slepé kašny.

Uvá, zlý šátek zmrzlého vařícího se čaje
opeřil se a z divokých olší hrají zvony
na struny z dřevěného uhlí debytěho kuchyňským nožem
za pomoci kresby a pohledu do nikam.

Stoupají do země patřící kulisám s loutkami
želatinovými a zasádrované uši se snaží následovat
bubínek pánské beranice s medovou polevou.
na paty jakož i pod kolena mlčení.

Ludolfova čísla pomátla špinavé ruce i hrnce
s mačkaným listím pozlaceného kraviho ocasu
plivejí oba cestní zkratky strčené pěstí
a pohon pérem pro rychlejší svěrák.

Ostatní meluzína kouše si nehty a davy bledé
elektrické, proudové a sudové točí se na

falešném podpatku adhezni písťalky z kukuřičných kulichů a přidají do kroku neb nestihnou mráz.

Úterní plátěný maglejs je v blízké dálce a objeví snadný rýč na polévku jež napíchlá lomenice se stydí přiznat.
o dvě desetiny kulhaveho konzervovaného strýce.

Pobřežní hlídka litinové vany paprsky tmy na opačném směru chtějí odejdu od nás na ovesné věky co dávají tušení a mladé jamce jejíž kariéra přilétá málokdy z kursu.

Š k a r e d á k

Kostnatou rukou škrtí děťátka,
 opuchnutou drškou vyssává plivátka.
 Škaredák, ošklivák, kulhá ulicí,
 nedopalky ukrývá pod mastnou čepicí.
 Jednou nohou dřevěnou zkoumá země stav
 a skleněnýma očima prohlíží si dav.
 Škaredák, ošklivák - to výstižné pro něho jmení,
 je zarostlejší jak dobře vyvinutý dámský přirozemí.
 Roztrhaný kabát a bota žraločí,
 jeho tělo opravdu je pastva pro oči.
 Nevadí mu vítr, i když silně duje,
 na veřejný skládce levně oběduje.
 Když schyluje se k večeru pod most se zašije,
 však do příštího rána zas nějak přežije.
 Škaredák, ošklivák, co říci závěrem ?
 Snad to že ještě odhodí krvavej, hustej hlen.....

J a n H u s

Prokazatelně na kazatelně
kázal Jerík Hus.

Pak ho lidi upálili
a s kázáním byl šlus.

Nechtěl Jerík odvolat
to co kdysi řekl
tek za chvíli v reče Rýnu
jeho popel tek.

Vidíš Jene, vidíš Jene,
nedržel jsi svátku.
Řečnil jsi v Betlémský kapli
i na Kozím Hrádku.

Ach ty mučedníku
ach ty starý vševěde,
Kdyby sis radš koupil fíků,
nebo něco na sebe.

Abysme tě oslavili
pomník jsme ti postavili.

Nejdřív ten žár na hranici
a teď ti serou na palici.

Holubi, holubi, holubi,
každý se zásahem druhému pochlubí.
Takže vlastně Jene Husu
teď řečníš k lidem z kupy trusu.

A l k a l i c k é k u ř e

Hřebík hrabal jen ve
větším počtu putovního množství.
Ohnivzdorný sovy houkaly
a za melodi a klepajících myších pastí
prchal volně mezi hroudou hnojivý lid.

Letnou trasou čmeláčího betónku.
kouzelná hadice paří včerejším vedením.
Bílé fleky žabích vemen
a to vypadá
jak Anežka Hodinová po explozi.

Hle - světlo, zář !
Ve vzduchu vůně sloního medu.
Loupeže bramboru pomací Stalince
a pek mu vypadlo z hlavy pár dobře
osvětlených státních cest.

Kouřová clona pištících mumií.
Ano, zjistím stálost krmných hmyzů.
Havárie pohřební flotily.

Pak najdou chybu -

- to tkaničkou od bot se ke stropu
přípevnil vyslanec Domova důchodců.

T e n k á w ě ě s

Za svitu užovčích zubů
 styčná vada musí být levá.
 Pod roztrhanou plachtou
 provádím výslech dramatického piva.
 Odkudsi ze země,
 soutěž o rozcuchanejší kýbl.
 Z nalaďený variace koláčového telepata
 se šňůry zimního kompotu
 zdají být jednotný.

Heslo stromu jdoucího
 čerstvě zoraným sklepem.
 Okolo zpívající značky letící řepky.
 Čas je kujnej až žádněj
 krz mouchy dotěrný jak svíce
 na řadící se podrážce.
 Slunná lyže logického JÁ
 se sklání před pozdním příchodem
 nemocného pluhu.

Za rohem včerejšího zla,
 ze solidním průměrem
 kvákajícího houslového futrálu.

je zavěšený tlampač na kuse mokrý hořtepla.
Ohnivými šípy tropického růstu.
A za kmenem osobního litého plotu
jsou vidět oči poľní pumpy.

Generál tajfun

Proč slepice nepřeđe v labyrintu hvězd ?
 Ohřáté trenky mávají na poštáka.
 Náhradní díl se k peřině nehodí.
 Je balet československého rozhlasu.

Útržkem vzduchu nakrmená plíce,--
 na vrcholu rohlíku maková náplň.
 Perlivá ovocenka jakbysmet,--
 konkrétní úkol konkrétního úředníka.

Autoatlas minul jen o málo mé oko,--
 uschlá kytky byla zalita právě včas.
 Rozečtená kniha byla ukradena,--
 mezera v hlavě se zvětšuje na menší.

Jablečný džus zmačkaných rajčat,
 z kalendáře hrozí rohaté zvíře.
 Modravá harmonika s řidičem vpředu,--
 vzedu pek silnice - která je zespodu.

Pásová pila s dřevěným rámem,
 morálku moji zapsal si Šklíba.

Pamí s taškami u pádla,
generál tajfun zameťl se stropu střepy.

K o n e c p o s i l y

Obsazená zastávka,
občas nějaká nadávka,
po autobusu je poptávka,
však přijíždí jen dodávka.

A teď jen kdopak půjde první.
Zda kulturista, či invalida s holí.
Zda žák, kterého zub bolí
nebo dělník jménem Nový.

Netlačte se občané,
ne každého se dostane.
Vaše tlačení je přehnané
řka řidič a na hubu dostane.

Prý posila je jen z podniku,
avšak už nemá úniku.
Už leží na chodníku
i s brašnou plnou pětníků.

A co se tu událo,
to řekne jen prach málo,

rozšlepaný fáro,
co před chvílí tu celý stálo.

A lidé chtějí do Broumova,
mají tam prý skládací kola.
A v tom někdo z hloučku volá:
Sláva, další posila jede znova...

Ve spodních dvířkách patníku
zdál se být oběh piva
víc než jasnej.

Později se však ukázalo,
že jediných chodcem
na cestě dějin
byla vlastně kráva.

Ostatně Darwinova teorie
výskyt tohoto
drobného létacího hmyzu
vůbec nevylučuje.

A pak - kterej blázen
by používal k
orání vidlí,
být s akademickým titulem.

T a t r a n k a

Dva chlapečci za brankou
házeli si s Tatránkou.
Jak Tatránka byla házem,
brzo spědla klukům na zem.

Šel hned kolem pas, -
tu Tatránku jim sněž.
Chlapečci plakali zlostí,
vždyť neměli ještě házení dosti.

Ale nejsou chlapci v plínách,
koupí novou v Potravinách.
Jen jestli je máma
založí penězema.

Máma dala, v krámě stojí,
Tatry nemaj - je to v loži.
Prodavačka s korálky
však nabídla jim Horalky.

Teď mají v hlavě grászmatek
z nedostatku oplatek.
Ty my nechcem, říkají
a peníze si schovají.

Radši budem za kmenem
házeti si s kamenem.
Jedním hází, zbytek k plotu
nechají si na forotu.

Vtom, kráp, velká šlupka,
pod oknem je ze skla kupka.
Starý sklenář šedivý,
ten se esi podiví.

Jsou finančně na nule
a budou chtít dvě tabule.
Okna však pod paží berou,
však vydělají na něj sběrou

Komu je na práci dost,
jsou popelnice samá kost.
Budou míti v dohledu
na okna prachy dopředu.

T m a v á s i e n a U F O

Stojím nad pastvinou
 a až mě oči vyduřilo.
 Kolik hnědejch UFO
 zas přes noc připlulo.

Odkud přiletěla
 dneska v pondělí ?
 No to je přece jasný
 - z krevskejch prdelí.

V den pracovního klidu
 ty strakatý výstavy
 vypustili zemědělci,
 vypustili do trávy.

Celaj den se futrovaly,
 pořádně se nacpaly
 a s chýlícím se podvečerem
 celou louku posraly.

A já tu teď přemýšlím
 ještě v polospánku,

že asi mezi hovny
sjedu si kristiánku.

Nemám sice lyže,
ba nemám ani hole.
Vždyť stačí jen šlápnout
a hned budu dole!

Jen mi dělá potíže,
co řeknu mamince,
kde přilíply se na můj tělo
ty smrdící kravince.

Doopravdy nevím,
co jí tak povídat.
Snaž pošlu ji tam na kopec
na UFA se podívat....

P W B

Šlápní chlapče do pedálů,
ať vyrovnáš se mástralu.
V tomhleto závodě Míru
projedeš nejednu díru.

Od Prahy až po Varšavu
a přes Berlín dál,
v hlavě jak po dunihlavu,
že ses na to nevysral.

Přidej chlapče na rychlosti,
roztoč kola drátěný,
věřím že to přejde k zlosti:
roztrhls pytlík plátěný.

Hejbní hochu línou kostrou,
abys dojel v limitu,
když budeš mít rychlost ostrou,
v žlutým budeš hábitu.

Nepřestávej ve šlapání
a doháněj pelatón,

ne konci ti bude k mání
našvihanej stadión.

S o u č a s n ý s t r a p

Po stopách levého ušního boltce
 bu bák bubá komplexní staženú.
 Kolíkem prádelním připla si krásu.
 Stádo sršňů coby podpera bolavého bachoru.

Jedlá chůze teleskopického strýce,
 benzínové čerpadlo marného volání.
 Zelené keríky nabitých kvérů
 a kabel o hutném průměru pět metrů
 jsme položili svisle.

Rezatý mravenec o šesti nohách,
 shodou okolností mě to houplø.
 Lidská přání kvetoucích karoserií,
 ačkoliv dobře opečená holení kost
 vietnamského vlastence.

Jistý kladívko gorilích pazourů,
 netažený šroub nečekaného odjezdu.
 Plná nádrž kyprého záhonu,
 rychlá kola zrající pšenice.

Labilní límec stlačeného vzduchu
kouká jak bača do Tuzexu.
Návštěva z Prahy klopýtla o práh.
Telefonní budka udýchaného mopedu.

Ochrnutá noha jednoročního ježka,
uzávěr plynu esympatického souseda.
Blbý však je, když hrobníkovi da
čerstvě vykopanýho hrobu spadne meteorit.

S o u s t r u Ź n í k , a n e b j e z d e c
f o r m u l e S t a d i o n

Odpoledne po práci,
do večera celou noc
chystá si svůj Stadion,
někdy i pozpátku,
včera koupil si i spoiler.

Ve dřevníku vedle dveří
na stojanu stojí stroj,
chromovaný, naleštěný
drapáky i na kolech převodovky,
na vítězství se těší soustružník.

Za každého počasí
ozývá se z kůlničky
cinkání dřevěného nářadí,
napíná vařečkou řetěz,
zahřívá si ruce o vý-fuk.

Dopoledne v sobotu má zkušební jízdu
ze tratí v dolíku.
Rychlopelem přidává palivo
do karburátoru Weber.
Policejť hlídá svěřený olej.

Halogeny má i vzadu,
 aby viděl soupeře.
 Vrtanou šalttrpáku na podleze řidítek,
 opěrku hlavy, na který sedí.
 Koupil ji za pětku
 od arabského studenta medicíny.

Olejevý chladič je vedle chcípáku,
 elektrický ostříkovač bez vady.
 Techometr překroucený,
 brzda je závod,
 vyhraje určitě některý z míst.

A už souboj nelítostný
 a náš chrabří závodník
 do cíle nedojel,
 však vyhrál místo.

Ze hrbolem pod stromem
 leží on i Stadióm.
 Měl buď náhou depresi,
 nebo velkou kompresi.
 Možná i zapomněli padat...

Je to jistý jako jistič,
osiřela kůlnička,
ale přibyl na hřbitově
zpopelněný soustružník
a spousta kyték od ctitelek.

Buď v Pánu, dělníku
a až budeš v nebi jezdit,
nezapomeň na jednu věc:
Připrav místo na dopad,
nežli začneš vyskakovat.

U m r l ě í f e t

Hřbitovem starým
 nocí se velím.
 Opilý krapet
 pospíchám na fet.
 Když první hrob míjím,
 z flašky upíjím.
 Dávám si otázku:
 co bude to za chášku?
 Hrozný ticho,
 pak zahula sova.
 Žádný strachy, holenku,
 vždyť máš přece vstupenku!
 Mezi hroby kostry sedí,
 píjí petrolej.
 Den předtím ho z lampiček slily,
 aby se dnes napařily.
 A k tomuto nápoji,
 asi chutnej jím,
 divný trochu sice,
 přikusuji svíce.
 Udeřila půlnoc.
 Já oči mám v sloup.

Ony mají hudbu ještě.
 a už vytehuji kleště.
 Rukojetí na žebra,
 ta hra a zpěv.
 Sterý Šmída, to je kádr,
 Hudeček je hadr.
 A hle - tu tetka Jansová
 a dědek Kadleců.
 O kus dál Pekárek
 má dneska svůj flek.
 Hnátami do sebe řezou,
 věc nazývá se bump.
 Jé, taky tu Ferda je,
 tamhle v rohu fetuje.
 Křepčí celou noc.
 Když pak ta má na mále,
 nandá hrobník fusekle
 a narve je zpět pod dekle.
 Oheň ze starých věnců
 je zadupanej.
 Tu na tváři cítím ruku....
 Vstávej do práce,
 je ráno,
 ty upocenej kluku.... !

P l o d p ě k n a

Sbohem a řetěz, bohužel,
nebyla bouřka.

Tam pod kulatou mezí
odemknutá ústa
a šaty na bříže.

Já nejed jsem se dosyta...

Po rozbitých schodech...

A N O

Ale.....

A ještě zbývá přečíst pár suchých
papírových frází.

Asi až moc

a děsivá představa slepce
hřebík a kladivo....

.....snad to dokážu.

Ale ten kus železáren....

N E

Pomoc je třeba hledat,
opačný konec,
dole jsou nohy....

J a s t r d a j

Pod dvěma světly svítícími
sedí lidi i jejich stíny.
Nejsou ale vidět,
protože stínují do země.

Jeden z nich je prouhatej
a pořádně blondatej.
A ten druhý teda není,
myslí jen na souložení.

Dva roky prázdnin,
dva roky myšlení,
byla to práce,
ach to je k zbláznění.

A tak tu sedí
s překrásným výrazem,
lepší než na krku
s konopným provazem.

Hudba hraje pro mý uši,
pro mý oči, pro mou duši.
Tak ti říkám bejbi malá,
je litování, když jsi se vdala.

Flaška s fu try z parafínu,
každěj jednou musí poznat.
tuhle strašnou světa špínu.

V á n o č n í

Nadmořská víla chudého zátíší,
 mastný žebřík marmelády.
 Pytel přestřelky antikoncepčních pilulí,
 kol a kol velkej křik,
 to ze souboje s oknem vyšla
 vítězně dlažební kostka.

Návštěvy vadných hudebních not,
 nemohlo kouzelných svítidel.
 Když soumrakem vykolejených uší
 Paladín sype bludy jasna,
 Kliketá maličkost sladké vodováhy.

Dělná nuda kasu kvadrálního,
 otázka kdy mu vypícháš oči.
 Přes nový typ ocelové plovací vesty,
 a dotyčný orgán hbitě nakrmil očima
 sousoší pohlavně nakažených králíků.

Nastala díra mezi léty,
 stolní krytinou masa vody
 bronzdění vcelku nevinný.
 Idyle vánoc.....
 a Jan Hus má absenci na hořícím stromku.

Fousatým blbákem oklamaná chase,
kolotoč vládne: Sběrných surovin,
spotřeba živočišného uhlí
a do krásný melodie verhem
vyřvává od oltáře vypůjčeněj Bůh.

Už pryč odchází kouzel
mít pocit z kvalitní orby
sem kašlajících brutálních zjevů
A M E N
ožralý sten rolniček
vypadí z kalendáře.

S l a v n o s t t r u s u

Je nutno vidět hejmo mrazu.
 Když je sociální zařízení v činu,
 tam kde vychází slunce,
 jde inteligent plnej slin.

Svým způsobem je to řídký.
 Jen v pravotočivý zatáčce.
 Te později u arabský mešity
 kozy naftového krále nahlas přejí.

Je pěkný být při tom.
 A že popeláři jezdějí ve čtvrtek ?
 Tuhletu bídu lze nahradit pra špatnej
 chod stroje na výrobu ženských potřeb.

Svět plnej záhad se točí kolem
 hadrových panáků uprostřed pole.
 Na kupě vyjetýho oleje
 je pak jedinou možností sledovat děj.

Každej na to jednou přijde.
 Lepidlo letošních veder.

Pro přílišnou nejasnost tajů české země
tam míří nohy neznámého bojovníka.

Z d ů w a d n ě n í a l a w a

Hroch blil,
 protože měl vypuštěný zadní kolo.
 Město spalo,
 protože svítilo.
 Hovno smrdělo,
 protože nepršelo.
 Běžec běžel,
 protože neměl nohy
 a dveře byly dokořán nemajíce futer.
 Zpěvák zpíval,
 protože měl useknutou hlavu.
 Indián střílel z luku,
 protože neměl ruce.
 Strojvůdce přiložil pod kotl,
 protože vlak byl elektrickejší.
 Lístek jel zpátky,
 protože byl zpáteční.
 Kurva se prodávala,
 protože od toho jí tak říkáme.
 Husy byly nahatý,
 protože nám bylo teplo.
 Hvězdy svítily jasně,

protože bylo právě před obědem.
Pes štěkal nahlas,
protože byl otrávenej.
Řidič držel volant,
protože startér šel do kina.
Vědec ležel v knihách,
protože byl vožralej.
Čas se rozbil,
protože nešel vlevo.
Holub jezdil,
protože neměl řidičák.
V zásuvce byl proud,
protože elektrikář ležel naznak.
Z komína se kouřilo,
protože jsme neměli uhlí.
Holka měla dobrou předstihu,
protože jí ho seřídila příroda.
Strom byl listnatý,
protože měl šišky.
Ryba byla vadná,
protože měla voči na gumičku.
Kolo přešlapovalo na zastávce,
poněvadž bylo šlapací.
Hasiči hasili vodou,
protože netekla.

Kočí práskal bičem do kapoty,
protože měl zprávu o koních.
Sníh hustě padal,
protože bylo zrovna léto.
Chlápek šel k holiči,
protože byl olešatej.
Opice seděla v ZOO,
protože v Africe je goril dost.
Letadlo letělo,
protože mělo křídla z písku.
Myš lezla z díry,
protože tam chruła kočka.
Prostředlo jsem postavil do kouta,
protože bylo plno materiálu.
Hokej jsme hráli na rybníce,
protože byl tenkej led.
Promítač nepromítal film,
protože neměl jiný.
Váza byla plná kytěk,
protože jsem je neutrhł.
Už na to seru,
protože to mám ze pár.

Vítězslav Sval

K a u z a l i t a

poslouchejte dobře, holoto!
je-li tato mamou tohoto,
co byla tátou potom?
popřemýšlejte o tom.

na otázku odpovíte sami:
táta mámou táty, máma tátou mámy.
a lze to říci o všem?
pochopitelně, ovšem.

n e j i s t o

potrhých stínů rej
ve městě mužů žen
zní nocí stem
zní nocí hej! a hej!

zní nocí hvízd
myš? nebo pták?
tak či tak
obratme list

jsem pánem; pánem. jsem?
ó pravdo jméno jmen
ach! stínů kolotoč
a myší v trávě hvízd
nevnímám jen když moč
pouštím svou pravdou jist

p ř á n í

dvě koule šedá zjevení
 spatřil jsem ve snu čarovném
 kterak se v hlubině vznášejí
 i já

jak prapodivné souhvězdí!
 jen já a koule tajemná
 nemám se snových přeludů bát?
 tak dál

jen žádný strach jen žádný strach
 dva hlasy šeptly duši mé
 bezvedný obsah slibuje tvar
 suď sám

ve chvíli jako okemžik
 odkryly nitro dokořán
 kéž byste mohli spatřit též
 ten div!

ř e ě h l í n y a h r n ě í ř e

uznej, že mohu ti darovat tvar.

a snadno. hlíno, nelži!

máš pravdu. jenomže žár

mě nedlouho přinutí ke lži.

n o k t u r n o

nebe se pomalu ke světlu navrácí.
abych nezaspal nějakou legraci
na měsíc koukám. a čekám.
občas si sáhnu někam.

z p ě w m a l é s m r t i

sobě pro radost
maso měním v kost
po určitém čase
z kosti maso zase

Mertin Socha

H l u c h o t a

krab se krab
tažený povoz kamna
do vln písek káp
jak bičem šleh pohlíží
telefon na cestě v horách
nic než tón
v záři mluvků
do kapes ukryl jsem

K o u z e l n í k

V hadřících angarské rolády,
vůně květin na drátě,
souká z hadic.

Barev div
vymetá hbitý ždímavě.
Rukávy freku svaly vycpaný.
Podivně si šuškejí:

"vetešníka štětec vyčáral,
jak hůlkou máv".

LVĚT TASÍ HROT, KLEŠTÍ MASÍ LIST, MOČ SPADLA
 ACÁK

OBLOUK V PRALES ŽVANIVÝ

Sled kolínek a drápky ježčí
 z pobřeží,
 jak oblázky
 kluzké na dešti zprší.

Pak mělké vlny zkrabatěly
 nosík v tváři nachlazen.

Vplula do hájů bylin korálových
 útes pastí, fuky v hlubinách proudí,
 tek balzám touhu svlek.

Krátké spatření.

Propadliště, hladina,
 plachetnice ztroskotaná
 i zvoník na zádi,
 tišiny, umíráček proklál oceán.

A krevetám i nečmům rozpráhl odhodláním,
 hluší cválají,
 já v nemocech zředěný.

Ne dvou pádlech,
jak klokan poušť odráží.
Kravince bodly smíchá.
Dráždí stíbla, pase hlad,
strívka plná.
Plove, jezero smí umýt, rejvžák.

F o a y e n a d s t a d i o n e m

Pochodně hoří k nočnímu útoku
 a vydal jídelní lístky již,
 na čísla všem.
 Meso z bílé vyvrtám pišťalkou,
 poslyš
 plnej počet hráčů,
 v autech
 první doutníky, voňavky košatí.
 Rty panem vzdaly se,
 fanfáry s kovovým stiskem,
 partnerům.
 Symfonický šatník,
 part houslí, šicí stroje;
 nežmol vsák.
 Dirigent jak horolezec do kostek
 hází šestky na vršku.
 O ženě Válce.
 V nebeském mraveništi.
 A nemocech.
 Cíl mávly mcuchy vlajkou Bzum.
 Eso karben končí.
 Náradí ztichlo leností

v rukojetích samoty.
Já na konzervě
lahodná sousta spořádal;
chutnej už mlsek.

Ewald Murrer

J e n t o b ě

Prošel jsem hájem starobylých.
dubů,
ptačí křídla
rozzvonila
zvonici větví.

Večer rozsvítil
stopy, kterými jsi .
kolem utíkala.

Prst z oblohy
ukázal na mne.
Ptáci upustili lana zvonů.
Prošel jsem hájem
Getsemane.
Zvony docinkaly,
koně zvedli hlavy.

Lišky tichounce
přešly dvůr.

Znenadání,
na kopci zaštekely. .

Znenadání, tiše.

Jako ty jsi přišla
ze sna.

Tak krásná!
Helelujah!
Radostná!

C e s t a

Hadí stopy na sněhu,
kyvadlo slunečních hodin
rozhoupané.

Ruce větru ve vlasech,
cesta do bílé polí,
ruce stromů
mávející.

Červené jablíčko
v závěji.

C e s t a z i m o u.

Utrhly se ledy
a řeka polekaná praskáním
utíkala.

Večer přicházel
slepičí krví
usínajícího slunce.

Přiběhlo snění
o koni a saních.

Pootevřela se kostelní vrata,
z oken svítila oka
doutnajících františků.

Chrám přišel k nám
a my maličtí,
čepice v rukou,
s očima do tmy sklopenýma
vzali jsme za kliku.

Všechno volalo k Tobě,
jediné svítící okno kláštera,
štěkání psů.

Stařenka za oknem
bez záclon,
scvrklou tvář
ve větvích smrčku,
v červených pentlích,
v plameni svíčky,
nad knihou.

Všechno volalo k Tobě,
křídla andělů
roztančile navátý sníh.

B r o u c i

Několik pavouků
si splétá svoji síť.

Kdo bělejší,
kdo lesklejší,
kdo ji dodělá?

Kolem soch svatých.

Pavouci předou.

Okolo fary,
okolo kostela.
Všude.

Tiše a pilně.
Běhají po dřevě,
kameni.
V zemi.

Po křížích na střeše
lezou samí brouci.

V k o s t e l e

V kostele táhne od nohou.

Modlitby šustí v průvanu.

Verhany stáhlým hrdlem
vzdychají překrásné hraní.

Netopýři na věži visí
tváří k oltáři.

Z "Podvečerního vyprávění"

Ačkoliv to nebylo v žádné
souvislosti s ostatním dějem,
vždy když jsem otevřel
jakoukoliv skříň, seděl
v ní starý, ohavný, olysavý,
bílý pes s vystouplými žebry
ohlodávající lidskou nohu.

...

Mrtvolky pavouků dojaly
stařenky před kostelem.
"Vypadá jako pes farář",
ukázala jedna na křížáka.

P ř i p í j e n í

Obraz vladaře,
uschlé květiny
v bezuché váze.

Kamarádi pod stolem
víří prach,
nalévají víno
do pohárů.

Připíjím psí tvář.

I v a n W.

Žalostné volání mouchy
z misky s vodou.

Slyšíš a přiběhneš ji vytáhnout
lžící.

Co s ní, s mrtvou, utopenou
mouchou.

Delší kříž za oknem.

V noci má pohřeb.
Sám v zimě postůj nad hrobem.

Kdesi v dálce tě tuším,
když se chvěji zimou,
Když sejdu k řece.

Slovo pro tebe mám zavřeno
na klíč, který jsem spolknul.

Nevím ani, jak ti to říci.

H a n s M.

Víš co dělají pávi, když mají
 žízeň?

Nevím - snad hledají vodu?

Utíkají pryč od vody.

Utíkají, aby hledali jinou.

A až ji najdou?

Běží zase pryč,

ale stejně nakonec nevydrží
 a pijí.

Jakub Effenberger

E p i t a f

Až mi u první prohlídky seberou lásku
 budu přešlapovat ze strany na stranu
 a nazývat ji úplavicí
 Octnu se na hvězdné dráze do blba
 Vykročím ...
 Neotočím se a nerozloučím se
 s hořící hranicí zobcových fléten
 Ty tam budou vzpomínky - sláva tuposti
 Sláva vilným pohledům na krasavice
 co zapomněly na metabolisující těla
 na ukrutné průjmy ženoucí přes spáleniště
 k vykachlíkovaným latrinám interhotelů
 Sláva všem které poseru v náhodných záchvatech
 Pak abych se styděl za vzpouru svého těla
 Oh, pardon, vždyť já už věřím
 věřím všemu co jste ráčili utrousit z úst
 páchnoucích po lidském mase
 Jen papejte holoubkové
 mohu vám nabídnout tvrdnoucí játra
 a plíce z dehtu
 a stoleté tenisky
 Jen odložte falešné úsměvy a dlabejte ...

Petr Nečeradský

T o b y l o t e h d y

To bylo tenkrát
v tom běsném roce
kdy jsem dostal k narozeninám
futrál na příbory
do smradlavý žrádelny
ve febrica.

S n ě h o v é v l o č k y
 . /sen dělníka/

Čím víc se blíží zima
 člověk se zachumlává do kabátu
 ohrneje límec
 strká ruce do kapes
 a tím víc je přístupnější lásce
 která hřeje

Není pravda
 že Máj je na jaře
 skutečný
 pravý Máj je nyní

Nemám rád jara
 jankovité jara
 přiblblé jara
 slavnost je status quo

Blíží se vánoce
 sedí v šatně
 už nepracuje

špinavých montérkách
u topení
venku padá sníh
ač je teprve listopad
a ačkoli je den
svítí hvězdy ...
choulí se u topení
už nepracuje
dávno už nepracuje
chvějou se mu ramena
jakoby plakal úlevou
musí se opatrně
pomalu tiše našlapovat
abychom nepřerušili tu celoroční niť

Už nepracuje
tiše, tiše
skutečně je večer
skutečně padají hvězdy!

O p r a v ě d u p r o t o n e j s e m

Co mi to tehďá říkali
potuloval jsem se
mrazivým ránem
po továrním objektu ...
spíš jsem lítal jako
splašenej abych nezmrz
protože slunce bylo
tak ďábelsky studený
a všude byl takovej bordel
že mi z uší vylítávaly
rudé bublinky bolesti...
Smrad z lakoven a mořiren
se mi zarával do plic
rozbola vělých přemírou
vykouřených cigaret
a ostetní bedňáci chodili
jakoby se nechumelilo
Opravdu proto nejsem
škemral jsem poníženě
ale dělali, že mě neslyšej

M l č. h l b č e

Po osmi hodinách
 práce na vrtačce
 svištění v hlavě
 a bolest zad
 nic to není
 jenom trochu námahy
 trochu nepohodlí
 trochu vůle
 nic víc

buď už sakre zticha
 vem si . magarův krumpáč
 a jdi kopat
 s vrhama

P r o č u v a ě l z á h o n

Na Palachově náměstí
 uvaďl záhon rudých tulipánů
 ve tvaru pěticípé hvězdy.

kdo by se taky divil
 nikdo nebude žalován
 vždyť je podzim

kytky jsou vytrhány
 země přeryta
 dráždí chtivé racky

kdo by se ale divil
 nikomu se nic nevyčte
 vždyť je zima

Lidé ve večerních šatech
 chodí hlasitě zatleskat
 do Rudolfiny

když koncert skončí
 všichni se zase rozejdou
 opatrně našlapující

do jemného bahnička
na Plechově náměstí
kde je ten záhon.

Stojíš tu sám
a pozoruješ ty tváře
zakomplexovanej blbeček.

V ě ě r á t r ý z e ň

Jak na jaře ubývá sníh.
dál a dál ubývá světlo
a zbývá jen bolest v
očích
a tak i na ten zbytek
se díváš štěrbinou
mezi víčky
a jak jen můžeš
zavíráš oči
úplně
a těšíš se
na slavnost
v noci.

K d o n á s p o z v e

Úředníci v Bartolomějské
nervózně pokuřují

ostatní sedí doma
a hledí prorocky z okna

Slunce se vzdaluje od Země
a světlo již tolik netíží

Je čím dál větší kosa
čím dál tím víc padá listí

v čím dál menších intervalech
a ráno se již objevuje jinovatka

Měsíc září čím dál jasněji
ne čím dál temnější obloze

Hvězdy se již sešly
sv. Bartoloměj pořádá veselku
sakra, kdo nás pozve.

Z j e v e m í

Scházel jsem prostornou
 a prosluněnou budovou StB
 v Bartolomějské ulici
 s jedním mohutným vyšetřovatelem
 který po celou dobu výslechu
 mlčel nechávaje se ptát
 své kolegy
 a který mlčel i nyní.
 U východu mi podal OP.
 Chtěl jsem odejít
 když tu mě ještě zastavil
 pokynem ruky, podíval se mně
 do očí a zeptal se
 jestli věřím v Boha.
 Trhnul jsem sebou.
 Kamarádsky mi řekl
 že se nemusím bát
 že to není trestný.
 Mlčel jsem.
 No dobrá, jak chceš
 protáhl po chvíli
 můžeš jít.

Imaginární mávštev

Vyšli jsme po temném schodišti
školbratřice jeden o druhého
svítili jsme sirkami u vizitek
zbývali dveře
na kterých nebylo žádné
jméno
náhle se potichu otevřely
vykoukla hlava
s prstem na puse
mohutně mrkajíc oběma
očima

Sešli jsme dolů před barák
a pomalu jsme odcházeli
živě debatující
za námi se rozjel žigulík
jeden z nás zrychlil krok
a dělal
že k nám nepatří

Tak mohutnou českou prdel
jsem ještě neviděl.

P o k r y t c i

Řekneš příteli
"drahý"
a je to buď sranda
nebo ti řeknou
trapnej pokrytče
nač takový slova
to nikdo nepotřebuje ...

Ale sami jsou pokrytci!
protože na to myslej
zajímá to jejich mozek
vězní je to
a přetvařujou se.

V ý c h o v a

Jednou mi jeden stařeček
s od kouře hnědými a třaslavými
prsty vyprávěl w hospodě u piva,
že dělal za války v nějakém
podniku
a s ním tam dělala taková hodná
pení, Němka,
nikdy nikomu neublížila.
Když skončila válka,
tak ti zbabělci a kolaboranti
v podniku ji tahali
za vlasy po dvoře a kopali ji
do břicha a řvali na ni ty děvko
německá, až vypustila duši.
Možná, že žijou dodnes a říkají
svejm vnoučkům, aby nelhali
a nezlobili svou učitelku.

S v á t e č n í r á n o

Nikdo to včera nevyslovil
nikdo nás taky nenutil
ale pěkně to v nás zahnilo
po celomačném flámu.

Se svinárnama
které se člověk
naučil ve škole
musí v dospělosti
hodně bojovat
aby je překonal

T o s i p i š t e !

Zabraňte jaderný válce!

Zachraňte mír!

Lid touží po míru!

Mír a život proti jaderné válce!

Jaderná válka nesmí být!

píší noviny

a lidé maj oči jako

jalovice na jatkách

ale: jem se nebojte

jaderná válka nebude

do té doby totiž

všichni vychcípáme

na ten smrad v ovzduší

anebo civilizace

dojde takového pokroku

že začne bejt

smrtná blbost.

L i t m o v a n e j m a n i á š

Seděl jsem u piva
 s jedním známým
 povídali jsme si
 o všem možném a
 nakonec přišla řeč
 na to
 co se kde děje
 koho zavřeli.
 Kluk co seděl
 vedle nás se neu-
 stále ošíval
 bylo mu to očividně
 nemilé
 protože seděl s
 náma.
 Po chvíli vyhrk
 to mám rád
 tyhle hospodský kecy.
 Nikdo nic nedělá a
 jenom se blbě kecá.
 Pokrčil jsem rameny
 nevěda, co odpovědět.

Kamarád na něj kle-
sicky vyběh
a co že dělá on.
Opovržlivě se ušklíb
že se o politiku
 nezajímá.
Že si maluje a vši-
chmi mu může vlízt
na záda.
Jsem čím dál tím
víc agresivnější.

Z a o k u p a c e

Je pondělí ráno

městská kavárna.

Přised si ke mně

muž.

Zeptal jsem se ho

nedal byste mi

dvě cigarety

zaplatím vám je.

Samozřejmě, vem-

te si,

ale peníze si nechte.

Potom jsme už je-

nom mlčeli a hali-

li se do dýmu

levných cigaret

který nad námi vytvořil

jeden hustý mrak.

Jindra Tma

krew krew šupiny kapra ve vaně
jíst to bude i kmotříček
co to s useknutou hlavou.
pleve ve vaně křesťanského svátku
záchod společný s koupelnou.
manželku se sousedem
ještě že svátku už
odbila půle
kdybych věřil
a teky věřil že ryba
je vůbec zvíře s dotýkanou krví
s mou krví
že patří mezi zvěř
tak bych nezůstal sedět
ale křesťanského svátku právě odbila půle
my brečíme jen pro své hlavy
a kapr je pohar a je to vůl

o b r o v y b o t y

ež prokouřil jsem se nocí
po flašce sem nešáh ani
k čemu bydlení já mám
a všechny svazky Holana

nestvůrná literatura celá
dva kartony sparet
směšnej anglickej čaj
v tenhle zběsilej čas

stálý střety v sobě
a proč, vole?
dyť milenku máš
a mrtvý poety

z krásný kůže
obrový boty

Když celý podzim
přikryl jedním jediným listem
a ze studny páchlo
jak mrtvému z úst
páchne vyhaslý den
sčítals šupiny ryb
a snil než žárlivý sen
když vyprahl's v prachu
a netopýři přibití na vrata stodol
a sovy
začli křičet
podzimním pláčem
v notách pro podzimní bytost
mechy protilehlých straní
spojily se v jeden úsměv přírody
v zlý úsměv
tajemný
skály které omlela voda
pukly
aby's zešilel sám sobě
sobě snem bděním a poutí
noty pro podzimní bytost

č e s k ý k o t e l n y

inteligenci krumpáč
zvlášť lit.kritikům
ať se opřou
básníkům smilným
/že mají dvě pera/
nejlépe je v haldách uhlí
ale také tam
mohou přivodit
výbuch kotlů
líznou si
do žhavýho

dnes do háku sem opět nešel
 a nic sem nezarídil ani
 cennější je denmí snění
 než hovědský lapocení

po ulicích jako tygr chodím
 domy lidí nevnímám
 sotva du a sotva vidím
 sem svůj dárek vidinám

myšlení by v háku zhaslo
 stejně jako tělo celý
 už tejden sem tam zase nešel
 a začínám být skvělý

nemaje kam jít
nemaje co pít
ve stavu neprostého nemaje
kývaje se nahoru dolů
zapad sem v kocovině
do evangelickýho sboru
a jednu věřící odvedl si domů
a pak tam žila
ta křesťanská děva
co furt mlela při souložích
že prej sme v rukou božích
co dim! děva
půl kráva půl kobyla
divoká málem mě zabila
a já tvrdil
náš byt sou tak boží střeba
a tyhle ruce ty sou mý
co furt máš
sme jen děti tmy mý tvý
sme oběti nemaje
a nejsme skoro
než následky sebe

svý potomci
nikam upřený
přítomnostní pitomci
a stejně prej
říká k ránu
někde ukrytej
jistě je i cit
je to možný
ale musel bych moc rýt
což možný není
protože necejtím než strachování
strachování skovávámí
do skonání
to je ten muj cit,
a radši už vypadni
moh bych tě uškrtit
buďu se ze tebe modlit
praví z vesela
píše telefon
a zavolej někdy zvečera
na spaní seš dobrej na hovory ne
což u kámošů z kostelíka
bývá opačné,
a šla

a byl sem zase sám
nemaje kam jít
nemaje co pít
a jak slunce dolu padá
ne mě stíhá kleslá
a já spát nemoh

o s l a v a s t u d i a v z o o

hledím na tu potravu
 Čejemů Dakotů Kejovů
 Arapahů a Vran
 a lituju že nemám zbraň

že není devadesátšest
 anebo šest
 a mám jen holou pěst

bizoní telata bizoní mámy
 jedli Indiány
 a Indiáni bělochy
 expanzivní rasu epochy

Patočkovy spisy sebou mám
 vůbec nic však nevnímám
 Profesorův Admirál
 je Babočka kriminál

kriminály pro bizony
 tázání se pro bělochy
 pro J.Tmu však světlou klec
 + Hajdegrovu Věc

š t a s t n o u c e e t u!

prach s krví,
znovu ožívající mrtvolnost

vajglů a jídla,
rozbité armády světla
měnící se v mumie,

zabíjej i žihadlem vosy
potácivej kráčivec
nesebevrah,
to dlouhý roky zabíjej ho
stejně spolehlivě jak kulometná palba
stínů,
myslel's, že ZOBEM
najdeš v sobě radostnou bytost,
podivuhodnou bytost,
ale otevřela jen příšera
vtahující nikam zvoucí v nebytí,

překážkou v chůzi je mi
stálý propadliště rozhoupaný,
potravou je mi
odpad
popravy probdění se bez konce,

tek snad už
abych vypad,
tak šťastnou cestu,
těbůh máňa!

V Kotcích nemají kalhoty
 podobně jako v Praze všude
 a do tuzexu se se svým milionem bonů
 stydím jít

v Náprstkově muzeu
 zakryju otrhanost kabátem.
 jsem pracující pobuda
 a můžu si za to sám

jdu k vitrině
 kde je můj od dětství
 oblíbený skalp
 skalp světlých vlasů
 překrásná práce
 dlouhé světlé vlasy
 ozdobené řemínky z hadí kůže
 ten skalp tam už není
 ženský skalp

byl na zákrok bdělých orgánů NV
 sňat a uložen v depozitáři
 vlasy nehnijou.

tento skalp

pobouřil občanku R.D.

a výpravu turistů

z Jindřichova Hradce

je nevyhovný

muzeum divochů

by mělo být uzavřeno

a já bych měl být nedosmrť uzavřen

a bez kalhot

uložím je do svého depozitáře

neboť mě pobouřil

nájezd divochů z Jindřichova Hradce

paní D. vy musíte být naprosto blbá

s radostí vás upozorňuji

že ten skalp

může patřit paní Rachel Harrisové

kterou zabil a skalpoval

Červený Pes s mladším bráškou Kojotem Zpěvákem

v údolí Hikory 1879

jak je zapsáno v knihách

Vinetou nebyl komunista

a i při své podivné křesťanskosti

skalpoval Paranocha

a vám by asi urazil palici

sbírka podobných skalpů
byla také odebrána Rozšklebenci,
největšímu parádníkovi mezi Kejovy
který ve Vraním měsíci
vždy vyjížděl za bílým masem
což je zapsáno v knihách
a je jich víc
těch skalpů co by vás pobouřily
a že byla paní Rachel znásilněna
tím si buďte jista
na co myslíte před spaním paní D.?
už více neobtěžujte
v muzeu divochů,

dlouhé světlé vlasy
ty mám taky
ale vy je nedostanete paní D.
neboť až vás potkám
bude to definitivně bez kalhot
abyste zemřela hrůzou
nad tím co spatříte

Jáchym Topol

V antropologickém muzeu
blízko Apolináře
a blázince v Kateřinkách
jsou uloženy posmrtné masky
několika Indiánů
jsou tu Mrtvé oči,
Dlouhý Mandan, Zabíječ Paunyjů
a jiní postřelení
pravděpodobně pro účely
Hrdličkovy ústavu
takže ze záchytky do blázince
vleče se anthropos
a pak do vitrin kouká,
aby viděl
tyto neuvěřitelné věci.

t ř í s k a - t u j e t ř e b a v y t r h n o u t

je po toulavý společnosti

a Zem přej bezpečnějc se točí

tak už zkrouhli toulavou smečku,

každýho, kdo jen tak chodil,

žebrel a trochu krad,

Evropa už v klidu může spát

žebrák, tulák, lazaron a věčnej trhan

bosák, šnorer, vagant, opilec a flink,

umíráček - klink

v bláznovství dvacátýho století

nehcípáš od hladu, od snětí,

nezemřeš hladem a pod žoldáckou botou

dostaneš to v klidu - před porotou.

v blázinci a kriminále

nešinec má namále

a až do něj prášky nacpou

a až ho bachař ztříská,

snad pochopí:

sem za nehtem tříska -

a tu je třeba vytrhnout

v e č e r a u b l b l ý h o

večera ubliblyho
přijmi krutej trn
ať se uvnitř obalí
tuhým masem

dne kopanýho
přijmi krutej trn
ať se uvnitř obalí
tuhým masem

slov krutejch
přijmi trn krutější
ať se uvnitř obalí
tuhým masem

až pak nárazy zmohutněj
otevřou se těla jizev
a jak hustej inkoust
kalmara druhýho
tak tebe obklopí a ukryje
oblak necitlivosti

a r c h e o p t e r y x ?

to živé to nezajímavé

to se o sebe samo postará

vteřinu teď

tu spolkneš, tu nečenicháš

ta se stejně zdá až zítra

- ale stíny věcí zemřelých

před vůbec zrodem

- zapadlé stezky zapadlé stopy

ty sotva otisky!"

zde je co hledat co stavět

když před, kdykoli budoucností

těsně je naděje

/dialog s krásným mrtvým

s emigrantem

je jen od tebe k tobě mluvení

před jakoukoli budoucností

těsně je zhnušení

- takže archeopteryx

rozvírá křídla

- dialog kašle na snění/

nářek zkameněliny:

všude kudy nosíš vodu ze srdce

nesloucháš tlukotu na dveře

slova mají dveře

slova mají drzost

sen má dveře do srdce

m ů j p ř í t e l

můj přítel snící -
orli ho vzali
v chodbách nemocnic
oči ohryzali

jak zvon ho vynesli
z našeho sboru
k důkazu oběti
na chladou horu

jimi je mrtev
ale duní v krvi ptáků
a dlouží se k pomstě.
to v touze samoznaků

ta myšlenka tě zatáhla až na dno
aby zaútočila se zběsilou prasílou
protože je temná
je ukryta hluboko dole
a je osvěžující
proti chladnému fašistickému jsoucnu
kusy zuřivosti jak chleba
ti podává pórězaný bůh
a ty polykáš a cosi se učíš

z b ě s í l o s t

zapomenutá slova

z b ě s í l o s t j e v y p u s t í l a

vracejí se

s děsivou naléhavostí

a to je klid a čistá tvář

všechna jména věci

a cokoli co ti není

důvodem k jasnozření

c o j e v y p u š t ě n ý

n e b e z p e č n í m a l í ř i

zvládaná linke zvládaná barva

přes starou opilost

v zuřivosti chrlená

kocovinová plnost

ovládaná linke ovládaná barva

přes sterou ovládanost věci

kocovina chrlená

v kocovinu z ní a nic

v nejtěžším otročení hlavě

už ráno ze dne: jen kost zbývá

a týdny nejběžnější

deprese vleče

do prasečího domu

v nejtěžším otročení hlavě

a tomu co není

vždyt i tento den

jen v kout se mění

dne příštího

s v í c e . v d e š t i

slunce vystoupalo jinam
měsíc pohltila hlína
den se brodí stokou
svíce v dešti.

skutečnost má svoje meze
nevyzpívaná píseň v kráse dole
u hrobu živých zapal mň
svíce v dešti

nehty vyryjí stolu
opět obrez odrez zevnitř
řeč. oslovuje vytí jen co září
jsou svíce v dešti

skutečnost. má svoje tváře
i meze mají obojek
zbytkům přítomnosti
svíce v dešti

zeď sousedního domu
je krunýřem jeho šíjí
jeho nohy sahají až k moři
přes tu obrovitost
nemůžeš nalézt
jedinou jeho část
a kamkoli jdeš
tam to tělo není

tvoje ruce hmatají vzduch
tvoje prsty chápou nic
a obr se zvětšuje
a hrozí že tě rozdrtí
vyssaje všechny vzduch
a nenechá prostor

v tomto divokém zápase
síly a tápání
není možné nalézt
jediný společný bod

v ě r n o s t, v ě r m o s t, a ž z a h r a b

od touhy k souloži
stejná vzdálenost
kterou denně musíš ujít
od smrti k jídlu

poutník s andělem
a poutník s chcíplou kočkou
kočka je těžší
a ještě visí na provázku

od touhy k souloži
stejná vzdálenost
kterou denně musíš ujít
od smrti k jídlu

toto byla sova
střed shnil
na okrajích tančí zvířata
jejich vytí zešílelo tmu
jejich hudbou jejich hubou je ďábel
střed shnil
jsi sova
toto je noc lesa
miluje neviděné
zápasí s ničím
let nocí a drápy

m ů r a n a z d ě

lámu mŕvu ze zdi
otráveným dechem
je to jako klín klínem
když otevřu okno

abych ústa pročistil
ty vzdechy z ulice
jdou po tisíci křídlech
a mŕva pořád na zdi

visí, v některých dnech
zloba nepomáhá
k lásce chybí síla
a mŕva pořád na zdi

e s k y m á c k e j p e s

zprašivál v postrojích
na bílejch pláních
nežere nespí
tahoun zakletej v saních

jen rvát se a táhnout
hlade~~m~~ chcípat
rvát se, pak pednout
v mokrotě žít, u ohně hnípat

jen rvát se a táhnout
cizí náklad
nevidět dál
k stáru tě oddělat
kdo by se bál

to fena tě vrhla
naprev tu chybu
co s tímhle světem
dá jen bič a zmrzlou rybu

zvenčí i zevnitř
sevržený
plaňočit se pod chladnou hvězdou
než křeč a vzlyk
prochvějí rameny
další děsivý spřežení
na hrotu zimy jedou.

Anna Wágnerová

Podařila se ti něco skvělého
má milá, ve spěchu a strachu, potmě
jsi se rozbila
nemůže ti svíčka v této temnotě
nijak pomoci
Seš a zůstaneš po otci
hrubko, vlasatice
kosmetá lyska
vrstvička vosku tě pokryla
od hlavy k patě
schizofrenička se smetákem a kýblem
nejvzácnějším atributem.
pro naši knihovnu
mezi listím
se po nádvoří prohánějí
zkrvavělé kousky vaty
které opustily asi popelnici
urnu knih.

Panna

cítím to až na dně svého

života

zadek mě táhne k zemi

jem oči jihnou.

a počítají sebevrahy

Nemohu říkat

Dobrý den má milá

jak se vede?

a polykat

Tuto noc jsem

strávila s tvým

mužem.

S touhle dívkou hebkou

v náručí

chci přejít podzim její

tkáň spadlého listoví

vlhký hrob

mě uvnitř těla studí

jako kámem

Ručky dětské rybičky

a nějaké to žvatlání

chcete účast tetičky?

Ta se nad houbou

v strouze zoujatě naklání

Nádherne podzimní shledání

v domě, který stihl

za jeden život

pozbyt zdí i krovu

Děšť přimaloval

na černou silnici

zlaté prsty javoru

pes štěká, ale nekouše

Žena zlehounke našlapuje

kolem plotny

strom na zehradě

je ohnutý větrem

pod oknem horce
oddychuje dítě

Žena se zastaví a poslouchá
podzim

Ale tohle
se mě netýká.

Mlč:

hukate úzkých. tunelů

mlč, mlč

mlžný přívale mého údělu

Ticho hrozící z reproduktoru

líbám hrčivost zalknutého motoru

 nemám jinou touhu,

než potkat tě až půjdu nahoru.

 jak sedíš sám s infarktem

ze suchem /místo cigarety/

šedý lachtan

 syreček pod sklem

e vrůstáš do náhrobního mramoru,

Moje nemoc,
moje vlhkost, která nesouvisí s vlastním tělem
lehká vůně hniloby ze všech dutin
Mezi větami Cerberos vyjukne z čermé zdi
a mrkne plovoucím okem spiklenecky
aby se pak nechal překvapit než zmizí
ani on mě nechce vidět
I pes je muž
Moje pacičky
pírečka lotosová
se rozechvívají na kostkovaném ubruse
lněné trávy na těchto místech cizí
pacičky přesečné časem.
Moje obrazy
tryskají do lepších chvíl
každého snu
než ráno ukončí tělo svůj závratný let
/zpod peřiny lezu jako myška z díry,
bojím se pohnout poklopem dušnosti/
Vidím jen minutu před sebe
moje nemoc
jak šedý stín

Můj útěk před mí
strach mi vané úlevou.

Vyřídím ti všechny vzkazy
klidně budu fungovat
jako dopisní papír

Chceš-li

Za odměnu, že poznala jsem Sylviu
černookou /jak o sobě říká/

bijku pera i nože

Matku odsouzených dětí

ženu mého muže

Teď by se hodil starý básnický obrat:

rudá růže

ze srdce

z klína

na sebevraždu

je bezvadný klímá.

Toužím nabrat výšku
ještě než se stane bělost všeobecnou
pobývat mezi barvami tak, jako beránek
nejbělejší a nejvyšší mrak
který se může prokázat krví

Zaslechnu od země z dálky jen slabý step
snad dusot kopýtek
pak vzdušné přistání hebkosti na vodě
jako když tlačí tě
na břeh a do polí anebo pod stromy
jakýsi suchý Bůh

Tmí se, je ostrý vzduch a i když nic
nebolí

za řekcu hroutí se
dny tvojí svobody.

Chtěla bych držet pevně
v ruce svoji knížku
tak jako držím
každou noc
svůj sen
Spolehlivý program
Jenom ráno
hlavu mám jinde
knihovna je prázdná
a na zemi místo koberce
je žlutá tráva
nejspíš sežehlá černým ohněm
nebo slehlá růžovou zimou
dvůr visí v okně
přesně obráceně
Koupelna
sšeřelá márnice
studená keramická
s chladivým sarkofágem
a lahvičkama olejů
Jenom se do něj položit
a prožít svůj noční sen
Místo snu

zelená skřetice
noří se v nový den.

Tvé oči
noci zrcadla
odkud jsou /snad/
od Dábla?
Můj černobílý dialogu
emigrantská tlama
lehounce ti trne tlapka,
temná řeka je tvá matka
proti ní
jak proti srsti.
proti času
času prosti
národ louže malý
černou kůží lemovaný
plouhá svoje souvislosti.

Ten, kdo v mrtvých vodách loví
musí zvracet Sokratovi.
své neznalosti vědomí
když v lůně řeky uloví
svý černý dětský svědomí

A vědomí souvislosti?

/V podzemí se kupí kosti./

Tak
a jsem!

Plná, plná až se zalykám.
Jsem lepkavě plná,
zatím co ty si lítáš!
Stále jsem nad řekou
vysoko
kousek od Slivence
ten den, kdy ukázala
mi Zuzana modrý kámen
co na svém úzkém krku nosí
aby nepodařilo se jí vzletět

Z výšky úžasné
jsem se snesla
k tobě.
/vidíš/
a tys mě přibíl
k Zemi
svoji rozkoší

Zbývá mi ještě rychlá
 jízda autem
vždycky dlouho do noci.

S o u d r u ž k a

Vplula jsi jak Bílý Pták

Velký Dort

bývalá žena

A spláchl tě okamžik

- podágro

Tajně si pod stolem zouváš

své nádherné boty

ze dvou mrtvých zvířátek

Tvoji soudruzi

jako zoubky zipu

sedí

a cvekají

když jede člunek

nespavosti kolem

Hodnocení:

Zázrak má vlastní Jméno

konkrétnost v zájmenech

Soudruzi!

/Jedem je i hluchý

přešeptávají mu závěry/

Sebekritikou do hlubšího
hnoje
vědomí zbytečnosti

Mocná tu sedí
a krypta se kouřem halí
rodinná hrobka
zas spěje k zadýchání.

...

Průvod nádherných Vagín
 některé zdobí se hlavou
 Pěstují Mýtus o sobě
 při běhu na útěk připravena
 Couráš své šaty za sebou
 jak přebytečného muže
 princezno
 Pěstují mýtus
 a tobě pravím
 "Suché a slunné ženou se vánoce
 teplem bytových útrob
 vá-no-ce
 Pro tebe?
 Važ-no-ce
 Že milují tě ovečky?
 A tebe tvoje žena?
 Ty bys chtěl přítelkyni?"
 procházím pustým patrem
 - dírou v domě
 v županu, jak ta nejprodejnější
 a slyším hučet televizi,
 kde Mýtus,

jak pes s schlíplým ocasem
upírá své zářivé oči do šera.
Jsem tvoje žena
v průvodu veselá
ale v noci
vždy znovu přistižena.

. . .

Slavobrána plesnivýho závěsu

ne, nízký výsměch stropů

- ten já nesnesu

Vítr v černém sametu

se řítí schodištěm

konečně i v podzemí mi táhne na kotníky

Zvedá sukně

Mé nohy tančí rytmus

štíhlých kupletů

Tobě muži úzký věnec upletu

ze svojí poctivosti

S mečem

v černém sametu

Tvoje starosti

- hedvábný dlouhý strach

z dětství

tvé bytosti

Vdechla jsem jinou krajinu

steskem mraků protkanou

hučící

pod kůrou syřých stromů

skrývá se

to nejlepší ze Mně
V noci představuji Ptáka
- svoji Pratec
V podzemí
půvabnou myš
s kluzkými nápady
V těsném korzetu svého těla
prohnutá mezi Nocemi a Dny
dotýkám se břichem
Tvoji hebkosti
a cítím se jak v podřadném bufetu
Nezapomeň
sestoupíš-li ke mně
pak jenom v černém sametu
v paruce
/ať si tě s jiným nespolečností/
Šup, šup, v Kuchyni kávu
A cigaretu?
Konečně i v podzemí jí táhne na kotníky
za uslintaný stránky
vzkazuje ti díky!
Rytířovi v šedém sametu
Přepřáhnout s tryskem!

Ale mám jen jedny koně
a dva tu stojí dostevníky!

* * *

Všechny že odešly ti lásky?

Která je jedna?

Jediný konflikt.

máš se svou ženo?

Hed

krásná paní celá v černém

Noc Ty

Ráno Jiný

chtěla bych dovolenou

Jedno podzemí

vystřídáno undergroundem

rytmus úpadku

Strhující hudba

Tygrím skokem vpřed

/podřep, ruce zatnout do vzduchu.

e nádherný let/

Dopadneš vždycky jen

na milovanou bytost

Co bude zítra

zajímá mě ještě

co bude tuto soboru

počítám neplodné dny

abych se mohla vykešlat
na roky
které mám před sebou.

* * *

Geniální vystoupení
bylo prohlédnuto
ve své ubohosti
přímo od Boha
tohoto večera.

Erotika je jen zdání, budované rozumem.
Neexistuje sama o sobě.

Tak jako sličná M.
zavlní z jeviště svým malým,
žářem zmoženým srdcem,
tak i já se chovám
v noci.

Incest. Dítě
erotické hry.

V místnosti mám možnost
držet se u stropu
jako Mary Poppins při odpoledním čaji,
ale nemohu vdechovat dech
tvých milenek.

. . .

Dva světy,
aby jeden netrestal,
dva muži,
aby jeden nepřestal
poklusávat vedle svojí
kobyly.
Běda
- oba světy se jí spojily.

Petr Zmrzlík

P o d z i m

začíná bejt chladnějc
vytrvalá deště
w přestávkách mží
husté mlhy
první jinovatka
za mrazivých nocí přilétají severští ptáci

P r o c h á z k a

Vylez jsem na petrínskou rozhlednu
a díval se dolů.

Co může potom být, říkal jsem si,
nic mě tady nedrží.

Ale asi drželo,
a tak jsem sešel dolů
a šel na Mosteckou věž

a říkal si, co to
může sekra bejt,
nic mě tady přece nedrží

a sešel jsem a šel
a vylez na věž Staroměstský radnice
a díval se dolů.

Potom jsem slez
a šel na pivčo.

M l h a

Mrazivé ráno se rozlilo po polích,
 postavy z cárů mlh poznávám,
 zájící se choulí v peleších,
 přichází čísi pán.

Postava nuzná s holí v ruce,
 z povzdálí na mě zamává,
 šine se šine měkce,
 stařena ohyzdímá.

Divný strach mě jímá,
 srdce mi rychleji bije,
 v pařátech sukovici třímá,
 už mě bije, ta děsivá postava.

Bebice se rozplyne,
 projde mnou vlhký vzduch,
 mé srdce okřeje,
 byl to jen duch!

B a l a d a o m e m a r o z e n é m d ě l n í k o v i

Když v noci měsíc vypluje
z hospody domů dělník jde:

potácí se ulicí
jak by dostal palicí

divné postavy ho míjejí
zdi do něj vrážejí

všechno se točí
stamprle před ním utíká

rumový dědek na něj skočí
již nedýchá.

D i v á l í p a /m a n o l o g/

Z hospody domů kráčím
u staré lípy vždy močím

tu světa div
to jsem vypil asi hodně piv

lípa se nađe mnou naklámí
tichým hlesem vyzvání

můj milý chci být tvá
lehounký větřík zafouká

můj milý chci být tvá
miloučké listí vá

mé srdce poskočí
vrh jsem se jí v náručí

ráno v dutině otevřu oči
je tu cítit močí

již nikdy nebudu pít
žena mě zas bude bít

již nikdy nebudu pít
žena mě zas bude bít.

P r w n í h o r l e d n a 1982

Chadil jsem po horách.
 Zvadlý, špinavý sníh ležel na stráních.
 Ve vzduchu byl cítit kouř.
 Od rána již drobně pršelo.
 Nebylo slyšet hlas ptáka.
 Ve sněhu nebylo stop zvěře.
 Lesy dušené popílkem mlčely.
 Nic se nehýbalo.
 Ani větvička, ani lísteček se nepohnul.
 Uplakené, nemocné dni.
 Dni prolezlé morem.
 Slunce podivně svítilo.
 Takové jsem ho ještě nikdy neviděl,
 jako chladná svíčka u rakve zemřelého.
 Neurčité, bledě oranžové slunce.
 Plesnivějící, vodou nasáklé dřeva chalup.
 Z mokrých zdí šlo lezavé vlhko.
 Okénkem jsem viděl do deky zahalenou stařenu.
 Pila čaj, z kterého se nekouřilo.
 Z Maxovského ústavu vyšly dvě jeptišky
 se skupinou chovanců.
 Malomyslné, mrtvé tváře.

Něco si mumlajíce,
vztahovali po mně ruce.
Všechno bylo těžké.
Těžko se šlappa rozmočeném sněhu.
Uslyšel jsem vedle sebe tiché našlapování.
Podél nohy mi šel opalichaný, starý pes.
Jeho nehybné oči svítily vzteklinou.
Z mordy mu vytékal pramének slin.
Každou chvíli jsem čekal,
že mě kousne.
Neměl síl.
Snať mě ani neviděl.
Nevníměl mě.
Šel mi těsně u nohy dívaje se před sebe.
Co chvíli zakopl o hroudu sněhu.
Promluvil jsem na něj.
Ani se neotočil.
Zestavil jsem se.
Zestavil se taky.
Vyrázil jsem dál a on taky.
Blesklo mi hlavou,
že patří ke mně, navždycky, navždycky.
Najednou zmizel.
Zamrazil mě na zádech.
Bylo to znamení.

Znamení hniloby, rozkladu a smrti.
bez naděje na nový život.

K ř í ž e m p o r e p u b l i c e

A když jsme jezdili na čundry
posázavským pacifikem
z Bráníku přes Davli dál na Čerčany
sedávali jsme na náraznících a hráli na kytaru
a vlak pomalu drkotal mezi skalami nad řekou
která byla plná koupajících se lidí
a viděli jsme neexistující voraře
a četli indiánskou poesii...
A potom jsme jeli na festival na Moravu
stopoval jsem u soudu na Pankráci
a stál jsem tam asi šest hodin
a ještě asi dvanáct jiných lidí
až potom přišla nějaká voháknutá čubka
a hnedka první auto jí zastavilo
nějakej volysalej dědek
a tak jsem se naštvál nad tou nespravedlností
a jel jsem na černo rychlíkem
a celejch šest hodin
nebo jak dlouho to trvalo
jsem strávil zamčeněj na záuhodě
v tom strašnym smrađu
bylo mi blbě

a ještě ke všemu mně bušilo srdce strachem
 protože se na ^{mně} ~~mně~~ neustále někdo dobýval
 a představoval jsem si
 jak nějaký vesnický chasník
 s pěti pivama v močáku
 vyrazí dveře
 a vzteky propesíruje mou hlavu a za ní i tělo
 tou strašnou rourou tak
 aby mi hlava brnkala o pražce
 a potom mě ještě se strašným ulehčením pomocí
 a nakonec si ještě s uspokojením ~~uplívne~~
 jako po dobře vykonané práci
 V Brně jsem vystoupil celej zelenej
 a hned jsem šel na pivo
 abych si udobřil žaludek
 ale Starobrno tomu dalo korunu
 udělalo se mi blbě ještě více
 a tak jsem vlez hned do dalšího vlaku
 abych to dorazil
 ale už jsem nelez nikam na záchod
 a sednul jsem si pěkně pohodlně
 jako ostatní cestující
 a taky mě hned vyhmát průvodčí
 a obrał mě o jediný peníze
 co jsem měl

protože za každou pohodlnost se platí
Na nádraží ve Veselém byl už kordón policajtů
a koncert se nekonal
protože ho zatrhli
Stáli tam ti vesnický burani s vobuškami
a byli ve svém živlu
a připadali si jako v nějakém západním filmu.
šerifové
prohlíželi si manicky z výšky tři sta metrů
protože taková exotická verbež se jen tak nevidí
Stáli jsme tam spousta lidí a dělali jsme
všelijaký poznámky na ně
a všichni z toho měli velkou srandu
Já jsem dělal taky poznámky
aby mě vzali mezi sebe
a mohl jsem s nima jít na pivo
Odešel jsem si hledat nocleh.
Před nádražím mě zastavil jeden z těch policajtů
a chtěl po mně občanku.
Podal jsem mu ji
A helema se, hošánek sem ráčil přijet až z Prahy
tak se koukej sbalit a hodně rychle vypadnout
nebo si tě tady necháme
To máš radost blbečku vidět?
myslel jsem si

máš radost

že můžeš buzerovat.

jenže mně je to úplně jedno
jestli je nějaký koncert nebo ne
klidně půjdu někam jinam
a hraj si
jestli tě to baví

Co koukáš!

Neslyšela, koukej mazat!

vyjel si na mě

Shýbnul jsem se pro tašku a odešel
Prespal jsem u dvou kluků z Ostravy
ráno mi dali najíst a vyrazil jsem pryč
nevěděl jsem vlastně ani kam pojedu
a bylo mně to úplně jedno
Stopoval jsem na rozpálený silnici za Uherským Hradištěm
a šel jsem za zapadajícím sluncem
úplně z něho zpitomělej
Šel jsem pořád pryč za hvězdné noci po vlažném asfaltu
a v dálce bylo vidět malé vesničky
U pumpy jsem se vnutil do nějakého auta k tatínkovi
se synáčkem
že jedu určitě tam, co oni
a jeli jsme do Prahy
A kdysi dávno

když mi bylo asi šest
 byl jsem s rodičema na Vihorlatě
 a tenkrát tam ještě nevedla silnice
 a nahoru se jezdilo takovou malou drezínkou
 vítr příjemně foukal
 a na mořském oku se ta večer na pláži hemžila
 rakama
 a příští den jsem lezl nahatej po stromě
 a chytali jsme karasa
 kterej byl tak blbej
 že nám vplul sám do podběráku
 a tak jsme si ho dali k obědu
 protože za blbost se platí
 A stopoval jsem s jednou holkou na Moravě na Malou Fatru
 a zastavili nám dva montéři s ávií
 ona si vlezla k nim a já jsem musel dozařadu na korbu
 a musel jsem se protáhnout úzkou šterbinou u střechy
 a pomalu se spouštět dolů
 ale to již se rozjeli
 a já spadl dolů a strašlivě se bčil do hlavy
 do zad a do nohou
 a byla tam spousta nářadí a různých motorů
 jen tak halabala
 šíleně to hnali
 a všechny ty věci lítaly nebezpečně sem tam
 a snažily se mně zpřerážet hnáty
 a rozbít tělo

a já jsem mezi nima zuřivě kličkoval

věšel se na tyče a uhýbal

a ta holka se s těma vepředu hlasitě smála

A jeli jsme kolem Liptovský Magury

a obludy ze starých obrazů námořních plaveb

brázdily její vody snažíce se nás pohltit

a vzadu byly vidět Roháče a svahy s hlídkujícími
sviští

a orel plachtil v nebeských výšinách

aby mu nic na zemi neuniklo

hlavně myšky a tak

A potom se objevily Vysoké Tatry

kolmé rozervané štíty

horolezci v červených větrovkách stoupali

tvrdohlavě výš a výš

a srdce se jim dmulo vzrušením

aby jeden ze sta na to doplatil

když mu na hlavu spadne kámen jak telefonní

budka

nebo mu na vlhkém kameni uklouzne noha

uvolní se výstupek za který se držel

odlepí se od stěny a řítí se dolů

a bláhově svírá v ruce ten kus kamene

jako kdyby ho mohl ještě zachránit

A řití se dolů do trvalé invalidity
 do roztržkaného mozku a smrti
 najdou ho možná až za rok
 za dva nebo vůbec
 možná, že je to tak lepší
 a kamarádi vypijí večer na jeho památku
 jedno pivo

Blížili jsme se k Popradu a začalo se stmívat
 horolezci ve stěnách si začali hledat malé plošinky
 metr krát půl metru
 aby tam zavěšení ve spacácích přečkali nebez-
 pečnou tmou
 a na malých vaříčích západní výroby
 si z ledu uvařili čaj

Do Popradu jsme dorazili již za tmy a začalo zrovna pršet
 vběhli jsme do čekárny
 byla skoro plná
 silné cikánky seděly na svých obrovských rancích
 a okřikovaly plačící děti

Venku jsme objevili chráněnou terasu
 přímo nad kanceláří výpravčího
 hodili jsme nahoru batohy a vyáplhali se za nima
 celou noc jsme nezamhouřili oka
 uši drásající klaksony prolétávajících osvětlených

rychlíků Praha-Košice Košice-Praha

dunění motorů obrovských dieselmotorových našich
nákladních vlaků

jeden za druhým stále pryč

tuny oceli uhánějící černou nocí

zběsile jsem se s nima v duchu vrhal na malé
nic netušící nádražíčka

kde se všechno šíleně roztráslo

uháněli jsme ze tmy do světla

a byl to krásný pocit z té rychlosti a z té síly
všichni si v tíživém polobdění

breptali něco do vousů a převalovali se
z boku na bok

ráno jsme si chtěli dát v bufetu polívku
ale našlo to

nemohli jsme se strefit do pusy

a všechna ta polívka končila na bradě
jak se nám třásly ruce.

A chodili jsme po Šumavě

a na noc jsme uléhali do seníků plných voňavých

usušených šumavských luk

vařili jsme si polívky ze slimáků

a kouřili rozdrobený jelení bobky

a šli jsme po silnici na Horské Kvildě

po které projelo auto jednou za měsíc

slunce mocně pálilo

blížili jsme se k osamocenému malému krámku

když jsme uslyšeli radostné volání a

uviděli mávající postavy

a byli to přátelé z Prahy

V krámě jsme si nakoupili lahvičky a lehli si

na rozpálený asfalt silnice

a pivo nám na slunci pěkně stouplø do hlavy

a tak jsme jenom tak zpitomělí leželi a občas se někdo

překulil na druhéj bok a vymočil se

a prodavačka se chytala za hlavu

protože jsme jí do večera vypili celej krám

a ještě než zavřela

nakoupili jsme na noc slivovici

a chtěli jsme jít spát do myslivny nahoru.

na seník.

už jsme to měli vočíhnutý, ale někdo tam byl

museli jsme počkat, až odjede

a po špalkách jsme vylezli nahoru.

seděli jsme ve vikýři

vyšel měsíc, z údolí stoupala mlha

a seno za námi krásně vonělo a popíjeli jsme

koupenou slivovici

a na rozlehlých šumavských loukách tančily

krásné víly

a my jsme se tiše chechtali
 trochu strechem a hodně touhou
 a popíjeli jsme
 a potom jsme se jenom svelili dozadu
 a spali jsme jak špalci
 zmožení tím alkoholem, vílame a tou.
 pronikavou vůní sena

Když jsme se druhý den probudili
 už byl zase někdo pod námi v chalupě
 a tak jsme co nejtíšejc slezli
 a zmizeli v hlubokých lesích
 vyvržení psanci
 utíkali jsme bezdechu lesem
 aby jsme unikli všem těm sviňárnám
 a přitom ty sviňárny byly už dávno v nás
 a slavnostně jsme přísahali
 ale uplynulo sotva pár let
 a je to k zblití
 a nejhorší ze všeho je blbost
 čím starší tím blbější
 tak do pětáctyřicetě
 potom už to zůstává přibližně
 stejný a potom až ve stáří
 se sklerózou se nějaká ta blbost zapomene
 ale né, že by jsme byli dřív nějací
 mudrcové

ale ještě v nás ta blbost nebyla
 a možná vlastně, že to bylo to samý
 a snad ještě horší

A jeli jsme po Sázavě
 a proti nám zapadalo slunce
 voda se krásně leskla
 a jeli jsme někam mimo svět
 jeli jsme do země věčného slunce
 a pluli jsme tak narušeně celé roky
 a hráli na kytaru táhlý písně

A stopoval jsem nad Sušicema na Prahu a nikdo mě nechtěl vzít
 lehl jsem si do trávy, hlavu opřel o batoh
 a pozoroval jsem oblohu
 ptáci ptáci semí ptáci
 celá hejna jich směřovala k jihu
 blesklo mi hlavou
 že asi všichni někam utíkají
 a že snad už budu jednou konečně sám
 Šel jsem dál opačným směrem než všichni ti ptáci
 nestopoval jsem, jen tak jsem šel
 a zastavil mi prázdněj autobus
 kočíroval ho nějakěj děda s vousama
 jako děda Mráz
 a zastavoval každému nadohled od silnice

a všichni ti čundráci byli tak vyve-
lení, že jsme je museli přemlouvat
aby nechodili pěšky

že to není v dnešní době zdravý
v tom prachu mezi těma autama
a tak jsme si to hasili zase
na PRAHU

byl jsem hrozně unavenej
a hrozně jsem se na ni těšil
na pivo na lidi na špina-

vou Vltavu

a byl jsem hrozně nervózní

a ten děda to cítil

protože jsme uháněli hrozně rychle

a měl jsem ho za to šíleně rád

a nadávali jsme na komunisty

a na lidi, že si nechej všechno líbit

a on se přitom tak rozohnil

že nedával pozor na řízení

křečovitě jsem svíral držadlo

a snažil se rozhovor přenýst na něco jinýho

aby se uklidnil

ale nebyla s ním vůbec řeč

a tak jsem se radši přestal dívat na cestu

ale za chvíli jsme byli šťastně v Praze

přál mi hodně štěstí a frčel dál
 na sever a potom na Moravu a potom zase
 nazpátek

A běhali jsme s Pavlem po horách
 a hledali jsme pomníčky mordů, sebevrahů
 a různých neštěstí
 a vyhrabávali jsme je holýma rukama ze sněhu
 podle plánu
 a v každém tom kameni ~~jsme~~ viděli svůj vlastní
 osud
 a mrazilo nás příjemně na zádech
 utíkali jsme pryč
 a brodili se vysokým sněhem
 byla šílená zima a fujevice
 slyšeli jsme štěkot honících psů
 a úsečné povely německých vojáků
 z toho se nedostanem
 a partyzáni se bez milosti střílejí
 uvažovali jsme o tom, o míře statečnosti
 jestli je v každé době jiná
 když za války nasazovalo tolik lidí život
 a dnes se jenom bojeří vystrčit hlavu z okna
 že by si potom nemohli koupit barevnou televizi
 Plížili jsme se vysokým sněhem
 a zvažovali jsme, jestli by jsme to dokázali

a bylo nám z toho úzko
 A potom jsme jeli vlakem na jih a potom pěšky
 a večer jsme šli do hospod do vzdálených vesnic
 a nazpátek jsme padali hlavou do sněhu
 a vůbec nám to nevadilo
 večer zapadalo slunce krvavé
 a ráno vycházelo čistě bílé
 a pořád jsme fnukali jak starý báby
 a zaobírali jsme se jen sami sebou
 že nemůžem svobodněcestovat
 že se nemůžem svobodně vyjádřit
 že si nemůžem svobodně zahrát muziku a
 zazpívat si
 a doprdele o čem by jste chtěli tak kvákat
 o tom že vás nebaví svět
 že je vám všechno jedno a že se nudíte
 a že kašlete na lásku a na city?
 Cha cha chá syčáci připosramí
 stačí vám zaklepat pendrekem na okno
 a už máte v kalhotách tolik citu
 že by to stačilo na deset let!
 Byli jsme rozmazlená a ufňukaná mládež
 která dovedla jen něco ukrást
 nebo si dělat srandu ze starýho dědka

a rozbít okno matikářce

byli jsme šílení egoisti a sobci

myslíce pořád jenom na sebe

na svého čuráka

postávali jsme na rozích a třeli si o ně

zadky

jako nějaký plesnivý kočky

jako kurvy

ale jako falešný kurvy

který se ukáje jenom žádostivými pohledy

a nemůžou ani jinak

protože všechno to jsou jenom vycpávky

a šmínky

a kdyby se nedej bože svířily

uřehtali by jste se k smrti

Utíkali jsme do lesů

a myslili si, že budem mít svatej pokoj

mazlili jsme se tam s kytkama jako nějaká

senilní bába se svým vnoučkem

a mysleli si, že je to fantastický

Nevstupovali jsme do SSM

poslouchali jsme beatovou muziku

nosili dlouhý vlasy a schválně špinavý hadry

a na krku Kristovo znamení

a mysleli jsme si

bůhví jaká nejsme revolta!

a byli jsme na to strašně hrdí a pyšní
 a policajt byl pro nás něco nepředstavitelného
 Nevstupovali jsme do SSM

ale jakmile na nás jenom trošku
 zabrnkel opravdovej nekompromisní život
 vstupovali jsme do KSČ
 a kolik z nás si vzalo do rukou pendrek
 a šlo ty ubohý broučky vytlouct z hlavy těm
 mladším

a bylo to

jako kdybyste vzali na mouchu ruční granát
 a snažili jsme se o to
 aby jsme byli co největší drsnáci
 a skutečně ti největší drsnáci
 se potom stali policajtama
 šíleně strašně jsme si dávali záležet na svém oblečení
 protože podle toho nás každěj poznal
 tu revoltu

byli jsme tak pořád středem pozornosti
 líp jsme balili holky
 a dělalo nám dobře
 když se o nás pochůzkáři zajímali
 zapisovali si nás a dávali nám pokuty
 protože jsme vypadali zajímavějc
 a dokonce jsme se s nima i hádali

a byli na ně drzí
 ale jen tak s chladnou hlavou
 aby jsme to nepřepískli
 A skutečně ta láska k těm hadrům nám zůstala
 k těm hadrům-věcem
 a hlavně peníze, strašně peněz
 Byli jsme prasečí a zbabělá mládež
 závodili jsme o to
 kdo přeřízne co nejvíc holek
 a to byl pro nás vrchol snažemí
 čím větší píchák tím větší král
 tím si mohl víc dovolit
 byl to vopravdickej buldok
 všichni mu záviděli
 a kundí holky po něm šílely
 protože to byl vopravdickej král
 kterej nebral jen tak ňákou
 takže to byla pro ně čest
 A vopravdu čím větší píchák a čím větší drsňák
 tím lepší policajt
 A chodili jsme na různý akce
 a připadali jsme si hrozně správnácký a důležitý
 vedli jsme jalový řeči o umění
 četli jsme spoustu dobrejch knih
 a to co jsme přečetli se nám přilepilo jen tak

jako hovno na podrážku
 teda spíš na ksicht
 protože z každý držky čučela taková blbost
 že v nebi zvonili na poplach
 a leštili zbraně
 a vedli jsme řeči o muzice
 a každý měl doma spoustu dobřejch desek
 a chodili jsme na dobrý filmy
 a všichni byli tím vším tak strašně chytrý
 že to bylo k podělení
 A byli jsme tak svinská mládež, že každý z nás
 desettisíckrát pošlapal život toho nejblbějšího a
 nejdevotnějšího padaného středověku
 ba ještě i toho nejpitomějšího obrozence v minulém
 století
 a byli jsme opravdu prasečí mládež, nevstupovali jsme
 SSM
 byli jsme hrozná revolta, ale jakmile jen trošku
 zafoukal opravdovej život
 schovali jsme se za roh
 s úsměvem na rtech
 jako kdyby se nic
 nestalo.

J.H.krchovský

NA STROPĚ HOŘČICE A V NÍ JE BUŘT
zmítám se v šílenství na podlaže
a je mi blaze, tolik blaze
že už snad nemůže ani být hůř...

JSEM DNES RADŠI NA ŘETĚZU
nevylezu před svůj dům
ani z bytu nevylezu
raděj nikam nepůjdu

Nevím, kam bych taky chodil
- co kdybych tam potkal mne?!
zamknul jsem a klíče hodil
dál, než ruka dosáhne

Teďka šmátrám pro klíč nohou
- jak je ten svět strašně zlej!
zde mě totiž najít mohou
ti, co lidi uklízej...

NE, URČITĚ TU NIKDO NENÍ
krom mého stínu, kromě mne
a kocoura, jenž ve svém snění
je stejně světu vzdáleněj
- a ještě někdo ? - Ale ne
nic víc se tady ani nehne ...
já půjdu spát, i stín si lehne
a všichni budem o svém snít ...
... už spím, je ticho, všude klid
a ani kocour už tu nemá
to zvíře, které kromě snění
je jediné i schopno žít ...

DNES MNE NEMÁ UŽ CO BOLET
 jsem schopem žít klidně sto let
 a třeba i o den déle
 - je mi všechno u prdele!

Všechno! Všechno? - Všechno zas ne
 tvá svíce až jednou zhasne
 tma vyteče z kalamáře
 na tvou bledou stěnu tváře ...

...

... a to bude konec světla!
 kdyby tma tvůj obraz smetla
 tak buď sebe či tvůj stín
 zpátky na zeď pověsím.

ÚZKOST, NEKLID, TMA A TEMNO
já jsem s tebou a ty se mnou
- šest kroků a budem svoji
stokrát sem tam po pokoji.

Touláme se při měsíci
- záclona je vesmír z látky
až dojdeme k temté svíci
půjdeme zas šest kroků zpátky

Že je nám tak spolu krásně?
co, už se ti klíží víčka?
chtěl jsem ti teď číst své básně!
- stejně už nám došla svíčka ...

AČ SPÍM, TAK ZKOUŠÍM RUKU ZOHNOUIT
pro prázdný pert a pro perø
- chci zapsat svůj řev ze sna do not
ať lidičky se poserou
ať na rtech se svou operou
si stoupnu s loučí v ruce k oknu!
- hned zrána už se do not kouknu
ať v noci mohu zapěti
už bez listu, jen z paměti
těm, kvůli nimž jsem ze sna skučel
a ze kterých se rozezvučel
můj drát s vysokým napětím ...

ŘEKNI MI, CO CHCEŠ MI ŘÍCI

a já ti to odkývám

pak tě přeštím po palici

prázdnou lahev od piva

Svěř se mi s tím, co tě tíží

dítě? Hlína na hrobu?

náš plod nechám prorůst mříží

ať ví, čím má podobu!

Prozrad mi, cos zatajila

já ti to pak prozradím

- přede mnou žes se mnou žila?

na, k tomu se posedím!

Vyprávěj mi něco o mně

já to tak rád poslouchám

- zatím co se směju skromně

cpu si vatu do ucha

Přečti mi, co napsal Jura

ten vypitý demižón

- vítězně pak zařvu: Hurá

přec jen píšu líp než on!

Porad', když si nevím rady
bez tebe co dělat mám?
- přesto, že jsi teďka tady
tvou absenci nevnímám ...

SNAD NA SVATÉHO JIŘÍ LEZOU

ven hadi štiří ze svých děr
však byl jsem líný se i přezout
tak žádné jsem dnes neviděl ...
- jen hnusné hlavy slizkých těl
teď z oken svým zlým okem krájím
když vidím, jak se do tramvají
cpou přes jiné až málem k střeše
s kamsi jedou prohnít dnešek
- snad do kulturních spodromů ...
jen já nevytáh paty z domu
jen svatý Jiří nikam nešli ...

ACH TO JARO

strašná vůně

s nekonečným smradem ...

- tahá mi to plíce z pusy

omotává větvi

drtí mne to, dává, dusí

a pretíná ve dvě ...

te hrůze a nostalgie

po předsmutku polapení

jak když kanec v listí ryje

strkám rypák do lupení

- duše vyje, štěká, stůně ...

ach ten smrad a jeho vůně

nekonečno brání nasát ...

ozývá se ze mě řvaní

jak z porodny presat!

SPÍM NA ZEMI, VYCHÁZÍ SLUNCE

s cpe se skrz záclony

- je 7 hodin přesně ...

Hannibalův průvod dneška

vyhoupnul se na slony

na pochod přes mě

Masitá, těžká zvířecí těla

jdou po mně jako přes Alpy

jako by chtěla sedřít mi spánek

jak trsy vlasů na skalpy

Budou mě celý den

drtit až do noci

naž zase zapadne

ze dneškem brána ...

pak znovu ulehnu

ušlapán k bezmoci

s předtuchou nového

sloního rána ...

Ř Í J E N '79

Sychravý podvečer
muzika ze rohem
tmavomodré nebe
a srpek na obloze
ale ještě za Strahovem
daleko u obzoru.
splývá pruh barev
modrá, fialová
červená, žlutá ...
ostrý vítr rozhání
chrastící, seschlé listí
a podivný vítr
v prořídých větvích šelestí ...
písek skřípe pod botama
a zuby skřípou o zuby
světýlka za okny
ledově hřejou
a není s kým, za kým
a kam proč jít ...
a někde za Ruzyní
ještě světlejší
vzorkovník barev

jak různá stadia monoklinu ...
pod botama skřípou zuby
a v zubech písek.
světýlka za okny
hřejivě zebou.
a zatím není s kým
za kým, ke komu
ani kam jít ...

NEMOHU DNES USNOUT ZIMOU
ani v botách s teplou vložkou
bdím v kabátě pod perinou
pod vlajkou a pod rohožkou

Je mi zima, zima mi je
kdyby se tak dalo žít!
vítr v kamnech slabě vyje
nemám už co přiložit

Poslední list s poezií
vzplanul jak má slova vzletná
po skříni a stolu s židlí
šla do kamen i má flétna

Děkoval bych moudrým lidem
kteří knihám život dali
- mít tak pár knih, hned bych s klidem
do poslední všechny spálil

Mít tak v sklepě náké uhlí...
mít aspoň klíč k cizím sklepům!
nemám nic, tak ležím ztuhlý
a už sotva se i klepu

Z huby mi jdou mraky páry
napadají mě divný věci:
- mít pod sebou radši máry
s vyhlídkou na teplo v peci

Však zatímco vítr vyje
do peřin mi padá sníh
když se snežím o rekviem
přimrzne mi na dásních

BYLO MI DNESKA TAK SMUTNO Z MÝCH VLASTNÍCH SLOV
jimiž furt neříkám jak žiju stěží
tak jsem si v podvečer zašel sám na hřbitov
abych se upřesnil co je to Nežít.

... Chodím a přemýšlím, pomalu stmívá se
nemám se k odchodu, postávám před branou.
a koukám se strachem na vločky ve vlasech
jestli v nich roztají, anebo zůstanou ...

slyším však hrobníka: - hej, pane, zamykám
mrtví chtějí taky spát, běžte už domů!
... poslušně odcházím, proboha, ale kam?!
- vracím se k aleji hřbitovních stromů!

KONČÍ ZAS DALŠÍ ROK A TAK SE OHLEDNU
a nad svůj fiktivní deník se skloním
copak mi hezkého dalo to moře dnů
na něž jsem vyplouval tento den vloni?

"Moře dnů, k jehož dnu klesá má pustá loď
pod tíhou pokladu s kočičím zlatem ..."
ach , loňské moře dnů! Copak z něj zůstalo?
- hovno a vykřičník pod každým datem!

ROZBIL SE MI KALEIDOSKOP
zlostí jsem jej botou rozkap'
když se v něm vše matně rozplývá ...
nevidím už žádné filmy
barvu sklíček nahradil mň
zelený střep z láhve od piva ...

ZAS SEDÍM V KRČMĚ "U REGENTA"

v té na mne zvyklé levici
a kouřím, přitom pivo lemtám.
a koukám na ruch v ulici ...
až smutně kroutím palicí
jak pořád musím myslet na to
že vyhodí mě před desátou
všanc hladovému večeru
/jak myš se háže ještěřům
vstříc smrti za sklem na dně klece/
kde čeká mne gauč s láskou k dece ...
- hej, pane vrchní, ještě rum!

POD BÍLOU ZDÍ

tmou zaštěkali psi ...
přichází všední
temný výjev apokalypsy:

Za chvíli ozvěny
všech kroků odezní ...
o úzkost opřeny
postavy obcházejí
na cestě podél zdi
- křik rodící stařeny
ozývá se z perku:
e synek tmy
debilní měsíc
uléhá do kočárku ...
vytí psů vychází zespod
e ohlašuje dobu:
čas zavírání hospod
e otvírání hrobů ...

JSEM BÝK A NATÍRÁM SE NAČERVENO
dráždím tak zrcadlo
a ono dráždí mne
máme jenom stejné jméno
- navzájem se vraždíme ...
se sklopenou hlavou
nabíháme proti mně
ničí nás, že nezjistíme
kdo je uvnitř a kdo vně ...
v opuštěné spalovně
v zrcadlové síni
triumfálně křičím.
na zasklenou svini
že já, já jsem býk
a já tě zničím!
a rozbíhám se proti stěně
směrem hlavou na hřebík ...

PRORAZIL JSEM HLAVOU DÍRU
skrze dřevo černé desky
abych viděl do klavíru
jak to uvnitř vypadá ...
dá se říct, že celkem hezky
je tam tma /jak: u nás v míru/
jen ten hluk je záhada ...
vlez jsem dírou do klavíru
a tou dírou koukal ven
až myšlením unaven
a přesycen nenávistí
byl jsem přesto velmi rád
nakonec že přec jsem zjistil
že i uvnitř dá se hrát ...
zamotaný v jinotaji
žeru se teď pro myšlenku:
- jestlipak, když uvnitř hrají
je to slyšet taky venku?

CHČIJU KLIDNĚ DOLŮ Z OKEN
- jsem přec pánem svýho domu!
přesto skrytě šilhám z oken
copak dole říkaj' tomu

Nic neříkaj', nic nevidí
jenom sedí v podřepu
klopí oči, snad se stydí
že mi serou do sklepů ...

SÁM PROTI PLYNUM CHRÁNĚN MASKOU

a uhýbaje před: těly

dnes vyšel jsem ven za procházkou ...

obědy z oken smrděly

tak jako každou neděli

a v neprodyšných rukavicích

jsem hladil děti v parku spící:

- proč pláčeš, larvo malinká?

- má strach, odpoví maminka ...

- že v masce jsem a v divném kroji?!

to budoucnosti, té se bojí

až nasráno má v peřinkách!

T R A M V A J "N"

docela obyčejný všední den
večer, vlastně spíš noc ...
vracím se do své hmotné nory
/ z jedné dodruhé/
- jen rychle přeběhnout!
a přitom jsem pořád uvnitř
kde není dost místa ani pro mne
kde se někdy nelze ani pohnout
- euforie nepřichází, není ...
v noční tramvaji
vibruje obulvený rosol
schopný pohltit, ne však strávit!
v zadním vlečňáku
pořád za mnou, ani o vlas pozadu
pronásleduje mě
pár plazmatických odlitků
- kývejí na mne rukama
slizkýma, masitýma rukama
a ukazují kamsi
na druhou stranu ...
nemohu vystoupit
vůz stojí na mostě

a dole: teče Vltava
úplně jinem
než bych si teď přál
- a všem touto dobou
nebylo tomu jinak ...
dveře pevně drží
zatím není kudy
ani kam utéci!
v zadním voze plazma
zvedá se ze sedadel
a pohybuje naprázdno
tmavými otvory ...
kam teď - svítí červená
- na podlaze šedá náplast
snad pod ní je cesta ven ...
... nárožní chameleom zezelenal
podlaha ujela nohám
až jsem málem vypadl
z vnitřní nory
- ale jen na chvíli!
už zase pevně stojím
na kostěných protéžích
- rychleji, prosím vás!
křičím na tramvajáka, nesnaží se
a stejně kdyby, tak zbytečně

- vlečňák nás zas dohání
 snad už není úniku!
 a ta hmota vzadu kypí
 a nabývá na objemu
 přetéká přes svou formu
 a visí do stran ...
 - vůz přeci staví
 a já letím ze dveří
 jenom honem pryč!
 plazma vzadu
 si prohodilo místa
 a přikrylo se novinami
 - snad nikdo z něj
 nepřeteče do koryta
 jímž chci teď uniknout
 uniknout!
 tak přeci nikdo
 jsem zachráněn!
 tramvaj se vzdálila
 a z oken se ozývalo
 výhružné hýkání
 ale byly to jen poděšené skřeky ...
 včas jsem zmizel
 a ukryl se v Suchardově sousoší
 vlezl jsem Palackému na záda

a byl jsem nad věcí
a už mě málo znepokojila ruka
vystrčená z okna
elektrické střelnice
- byl na ní ten noční motýl
avšak, díkybohu
připíchnutý špendlíkem
- proto ta náplast na podlaže
proto ten předchozí neklid
- teď se to však stalo!
je konec, - poraněná satisfakce
se zmítá v kolejišti
a to v mé krvi!
 pryč, pryč
kamkoliv jinam, jenom pryč
- ale je snad tohle konec cesty?
není, nebyl ...
jen jedna ze zastávek
na obvodu nekonečna
a na ní další mrtvola
jednoho z mých
osiřelých svědomí ...

VE ČTYŘECH PRAMÍNCÍCH KREV ZE ZDI TEČE

- jídelní vidlička trčí ven z cihly

gumová panenka svíjí se vkleče

vlásky jí od krve celičké splihly

tež z tváře obrazu krev plátnem vytryskla

z děr, kam jsem zabodnul, dva dlouhé střepy skla

střepy z rám zrcadla, které řve bolestí

z hřbetů knih kape krev a stéká podél zdi

na níž můj živý stín pláče a krvácí

- k hlavě má přibitý kalendář trhací ...

vše kolem dokola ožívá smrtí

- teď já jdu na řadu, pilou se čtvrtím

rotaci kotouče nabíhám vstříc

bolest však necítím, neteče nic!

BOJÍM SE OTEVŘÍT OČI

polibky smrti umilován
probuzem mezi ránem a půlnocí
- pohnout se není v mé moci...
jsem namalován a zamřížován rámem
za kterým mě nikdo nevidí
z mých upatlaných pláten
slyším zlý smích
a cítím pohledy všech lidí
které jsem kdy namaloval ...
v hrůze bych se někde schoval
mám strach, že mi ublíží
že vylezou z rámů a po mně skočí ...
- procitám, otvírám oči
a oni se stejným strachem
ke mně vzhlíží...
je mi lépe než prve
ach, moje postavičky z obrazů
copak, - pláčem?
počkejte, přinesu kousek obvazu
jsme celí od krve
omotáme se kusem fáce ...

STRACH ZE ZMIZENÍ ZRAKU

je touha přestat vidět ...
 strach před ztrátou sluchu
 je snaha vůbec neslyšet ...
 strach z potracení citu
 je chuť necítit nic ...
 strach o vlastní mozek
 je touha vůbec nemyslit ...

Bez chuti a bez zápachu.
 sterilita citu.
 bez smyslu a bez svědomí
 za mřížemi bytu
 barevná klec blahobytu
 s pohádkovým bydlem
 - neotvíraj radši tlamu
 jen když se cpou jídlem ...

Je však touha, která nutí
 toho, kdo jí věří
 ale strachem ze vzlétnutí
 jsou nůžky a stoh peří

A DÁM SI NA NOC ČERNÉ BRÝLE
a přibíju - by nesklouzly ...
snít nechci ani černobíle
sny nechci krásný ani zlý
vždyť stačí, co mi vykouzlí
den ze své bedny s realitou:
- hned ráno spatřím svou tvář zblitou
s hrou neskutečných odstínů
a zoufalejší pustinu
než jakou mohu vidět z okna
bych sotva v spánku spící okem
v tak hrozné vizi vystihnul ...

CHCI-LI ZMIZET BEZE STOPY

nebudu se v řece topit

- uložím svou kůži línou
na dno vany s kyselinou

Zatímco si chystám lázeň

přemýšlím a krotím bázeň:

- jak, až budu rozežraný
vytáhnu pek zátku z vany?

Pomohu si mechanikou!

- spojím drátem zátku s klikou:
a jak někdo chytně kliku
pohrbí mě i bez hrobníků

Jsem si jist, že každopádně

zůstane má duše na dně ...

já vyteču stokou z vany
duše usne do nirvány

Hovno nelze umýt mejdlem ...

to, co není, zničit nejde

jen to nic, co trápí hlavy
kanálem se neodplaví ...

NAD ROZLOŽENOU MAPOU BRNA
jsem pokleknul tak vzrušený
jak byle by to dívčí hrma
jak kdybych vnikal do ženy
a celý slastí zmožený
na plánu hledám všechna místa
kde propadnul se chodník města
a označím si tam body
kde při logice náhody
i mne by mohla pozřít dlažba...
kde zkusím výsměch. sebevraždám?
- dnes na náměstí Svobody!

KŘÍŽ NA MÝCH ZÁDECH NEJVÍC VADÍ
těm, co mne pod něj zahneli
s dojemnou péčí o mé mládí
teď odklápějí kanály
a dívají se sem, zda mám klid
čímž akorát mě neschválí ruší
vím, že jim nejde o mou duši
však mám snad sloužit tělem těm,
co konejší mě mementem?
těm, které asi strašně hryže,
že na zádech se tahám s křížem
namísto s pytle s cementem ...

RÁNO MĚ NAŠLO /
a půlnocí ...
hled zastihnul mě
v přežrenosti...
lásku jsem potkal
v nenávisti...
krok překvapil mě
vzdáleností...
samota přišla
s davem lidí...
střízlivost vstala
v opilosti...
smrt zastihla mě
v žití
a žití v šílenosti...

TAK, JAK MEZI SMETÍM KRYSY
slídí oči kolem
mezi zbytky slova kdysi
pod poblitým stolem

Jako tasemnice v břiše
plazí se dav ulicí
táhne rychle, i když tiše
za svou vlastní udicí

Jako mouchy u kanálu
v prominentní čtvrti
tančí lidí na svém bálu
na oslavu smrti

Jako supi nad mršinou
holubice míru
v kepesníku mezi slinou
hledají v nebi díru...

VEŠKERÉ PSANÍ DNES ZDÁ SE MI PITOMÉ
 odporné, zbytečné, marné a hloupé
 bohužel, myslím tím dokonce i to mé
 - asi mě zblbnul vlak tím, jak mnou houpe
 asi jsem opravdu už velmi unaven
 z okna ven upírám oči své tupé
 teď zrovna do noci, - jedu už třetí den
 sužován samotou prázdného kupé
 - vlak náhle zastavil za starou Krčí
 /už někdy od války v polích tu trčí!/

...Na zrezlých kolejích rozbitý stojí vlak
 v něm nikam odnikud jede vrak muže
 to jsem já - zoufalý, vychrtlý vlkodlak
 vlkodlak oděný do vlčí kůže...

JEN PIVEM BYCH SE SOTVA OPIL ...
dnes pro změnu jsem sedl k vínu
a vybírám si z vlasů lupy
jak lístky květů jasmínu ...
lup přilepím vždy na slinu
pak o zrcadlo setřu s palcem
a ve skle za mnou spatřím v dálce
svých tisíc ksichtů rozplizlých
jež prst si také olízly
... jsem rád, že je tu se mnou spolu
ta řada navlas stejných volů
však mám strach z jejich očí zlých ...

TO MUSÍ BEJT ALE VĚC
vidět se sám okem cizím
já jsem otevřená klec
a do ní vám vždycky zmizím.

Je to ještě větší žrádlo
vidět vás, vy chromý můry
děravý a mastný prádlo
který samo padá s šňůry

Hněj a špína, bahno, nic
- to jsou mé tituly pro vás
je příliš málo šibenic
je málo jeden provaz!

Je málo hloubka celý Země
pro vás, vy mršiny vztekly
má nenávisť. vstala ze mě
až když jste si o ni řekly!

TAHÁM ŠPUNT Z FLAŠKY VEN, DVĚ VÍLY SPALY V NÍ
... k tanci jim připíjím už sedmou deckou
náhle si připadám bezbranný, naivní
čistý a bezelstný jak malé děcko ...

Došel chlast. Nejsem už přitroublý dobráček!
žíznivý obcháším po prázdném bytě
dupeje vztekam se a kopu do hraček
zákeřný, krutý a zlý jako dítě

NEVÍM, V KTERÉM SEDÍM PAJZLU
- nevidím už přes své oči ...
na thérové zídce hajzlu.
kreslím velké srdce močí

Až tam půjdu dopětice
/zatím jsem byl čtyřikrát/
napíšu doprostřed srdce:
- JÁ + JÁ, že mám se rád!

PRACH NA KYTARĚ S JEDNOU STRUNOU

až podladěnou k prasknutí ...

prach na hlavě i pod korunou

jež rolničkama v prázdnu zní

prach ~~na~~ ~~zdi~~, z které bláznův stín

své šabloně se tiše směje

- já směju se zas jemu, že je

a že tak málo přitom stačí

- jen abych sáhnul k vypínači

a nebude ... vše pro mne zmizí

i prach, jenž schválně neuklízím

prach na všem, co je k smíchu, k pláči ...

... PRACH NA ZDECH, KNIHÁCH, UVNITŘ SKŘÍNE
prach na mém stole s barvama
i na obrazech, na peřině
jež samým prachem narvaná
se hemží moly, larvama ...
prach na klice /vždyť není kam jít/ ...
ven z okna místo zavloun vlají
jen cáry sítě pavoucí
a prach, jenž mám i na očích
svou silnou vrstvou prozrazuje
věc, jež mi nejvíce k ničemu je
- já s pavučinou v náručí ...

OKAMŽIK TUŠENÍ PÁDU JAKO ČAS SDĚLENÍ

Jeden z nejmladších přispěvatelů tohoto sborníku si postěžoval jeho pořadateli a autoru doslovu, že on sám si bezděčně vybral z přibližně stejného materiálu pro svůj vlastní generační sborník bezmála totéž jako on. To jistě není jen známka shodných kritérií kvality, ale i jisté nediferencovanosti, ba přímo homogenizace našeho prožívání času: "Plujeme v plodový vodě / připravte záchranný loď", volá autor z generace třicátníků rovněž zde zastoupených, neboť dosud neměli příležitost - a snad ani vlastní impuls - společně vystoupit. A potkáváme v tomto tratělišti, aniž se tu v nejmenším domestikoval /"Čechy připomínají mi nočník nejspíše"/ i samotného vyvoleného stařešinu zdejšího undergroundu, dlícího v této lázni ještě o hezkou řádku let déle.

Co teď, když jsme tu tak všichni hezky pohromadě a když se přece nikdo nepožene proti proudu sraček k "vykachlíkovaným latrinám interhotelů" (J.Effenberger)?

Ale kdopak nám to tu balancuje nad hlavami? Vždyť to je další starý známý, Fanda Pánek, co živ nad tento náš čas povznesený. Mladší i starší po něm volky nevolky pošilhávají, jak se akrobaticky pohybuje po stále se úžícím, stále nebezpečnějším ostří svých témat, jak se pořád v kruhu vrací ke konci, k nesmyslu, k blbci, k hovnu, k prdeli, k legraci,

takže i vrcholná ekvilibristika mu dovoluje nanejvýš jen bát se, chcípnout, namlouvat si něco, "prohrát", "prolhanou hru dohrát", a to na pozadí budoucího, tušeného zhroucení nějakého svého, námi zatím nezahlednutého, času, jež vidí bez sebelítosti a i k druhým nelítostně jako zradu na sobě samém i na nich - pobavených divácích. /Pozoruhodné však je, jak nejmladší ze všech autorů sborníku, P. Zmrzlík, směle předbíhá událostem, ve vyznění své programové básně "Křížem po republice" nás staví před navlas stejnou svou situaci, byť zdánlivě extenzivněji utvářenou, protože představenou i jako generační problém, jako před už hotovou věc./ Pánkovo "Mám a měl jsem/ v hlavě hlasy,/ byl jsem, budu blbem asi/ věřím, že se hovno stane,/ ať nastane, co nastane" je pouze slabou útěchou, a ani jako rezignace to není to pravé. V pekle sice na žádný pád není nic než absolutní zlo; avšak to máloco, co lze z něho poznat, se můžeme dozvědět jen od někoho s tak definitivní, ale přitom jasně nevyrovnanou bilancí, jako je bilance /a zároveň i kvalifikace/ jeho.

A dali se touto krkolomnou cestou i další. Může být určitým uspokojivým, ale sotva spasitelným životním minimem, jestliže zůstalo jen při krkolomnosti /Vít Sval/. Takováto exaltace ryze formální stránky věci bývá charakteristickou pro druhou generaci, pero, které spolehlivě vede cizí a přece tak blízká ruka virtuozity /Ewald Murrer/. Zničí oheň - ať už vnitřní či pekelný - tuto umělost? Z obrazů "hořících hranic zobcových fléten" /J.Effenberger/ či z jiných náznaků

sarkasmů, uštědřovaných artificiálnosti, lze uzavřít, že i při svém všestranném řemeslném vybavení jsou autoři zde shromáždění odolní proti svodům pobytu ve stavu oné údajné beztlíže a vakua, jež jsou jen pervertovaným zrcadlením diaspory.

Nicméně toto nebezpečí "zvrhlých rozkoší" se vždy znovu rýsuje, takže při povrchním rozlišování by mohl vzniknout dojem jakési "nové dekadentní vlny", v níž v celé bývalé škále anachronicky ožívá mentalita "aristokracie ducha" nebo její plebejské gellnerovské modifikace. /Srv. např. vysokou frekvenci motivů hřbitova a smrti, zrcadlení a dvojníka, hnusu, nudy, deprese a dokonce i splínu, kult noci a odmítání dne s jeho jalovou vitalitou, kult ošklivosti, nevlídných ročních období, nehostinnosti polárních oblastí a velehor apod. u všech zastoupených autorů bez výjimky/

Co takto povrchně vedené generační paralele odporuje? Zaprvé "épater le bourgeois" jako jeden z fakticky společných rysů dnes už není nikdy aristokratickým gestem, byť si i někdy autor na ně před zrcadlem či před sebou hraje /Krchovský/, ale samozřejmou výbavou života, který toho má plné zuby bez ohledu na adresáta. Eventuální noblesa je tu v přirozenosti pohrdání a hněvu, nikoli v chtěné urozenosti gesta. Takovému výkladu odporuje i tíhnutí některých autorů k větším útvarům o pevných formových strukturách /Zmrzlík, Jírec, Krchovský/, jak si je sami stanovili. U nejstaršího z nich, Jirce, je to

navíc zcela vyjíměčná v české poezii Whitmanovská struktura volného verše, u Krchovského pak jde o vysoce osobitou a pozoruhodně vyzrálou transformaci gellnerovské strofy. Od doby vystoupení Ortena, jemuž však na rozdíl od jmenovaných byl ještě instrumentem tradiční mélický verš, se tu objevuje ~~první~~ takovýto zájem poprvé.

A vůbec už každá podobnost končí, když si uvědomíme, že většina těchto textů, jak už jsme naznačili, je laděna v dur tak frontálně, jako dosud nikdy v zemi Havlíčka, Dyka, Gellnera. Mollovou notu si povolují nanejvýš v travestované podobě /Zmrzlík: Divá lípa/, zcela v duchu "Umění básnického" "národního klasika" Egona Bondyho, formulovaného na počátku padesátých let a nyní už téměř kanonizovaného /"Býval jsem básník/ dnes už ne/ neb je to totiž neslušné/... /takový básník námlich dělá/ rein nichts/ a to jste nevěděla?/ Teď já jsem vůl/ a vy jste kráva/ a to je poezie pravá"/. Přitom ovšem nejde o žádnou uniformu undergroundu, srv. např. mollovou tóninu v nejnovějších verších jeho teoretika Ivana M. Jirouse z vězení, ale i v postavantgardistiických textech Milana Kocha. Toto ladění v dur je nápadné i v proměnách podoby "čisté poezie" u jednoho z třicátníků, M. Ptáčka v jeho "neprogramové", "abstraktní" lyrice, agresivně přeplněné emocionálně inertním technickým výrazivem ve verších plných slovních karambolů /pokud jde o emocionální inertnost výrazu, patří sem i M. Socha/. V dur zní i texty s expresionistickými východisky, jaké zde

představují verše Jáchyma Topola. A mollová tónina je minimalizována i u Anny Wágnerové, kde máme co dělat s naprosto uceleným deziluzivním projevem v lyrice psané ženou, jemuž se v minulosti blíží jen některé nejšťastnější texty Vladimíry Čerepkové, v tom předchůdkyně této generace. /Zde, ovšem jen jako pouhý negativ tzv. ženské lyriky, se připomínají i nevydané a jen z veřejné recitace známé verše grafičky Naděždy Plíškové./

Tento radikální rozchod celé generace /pořadatel pročetl ještě celou řadu dalších textů od jiných autorů, kde to bez ohledu na kvalitu bylo možno téměř bez výjimky konstatovat/ s tzv. nejvlastnější českou tradicí metaforické a mélické lyriky, již psala v tomto století po mnoho desítek let jak avantgarda /která je i tak se svým nabubřelým a sebeobelhávajícím: "proti přitažlivosti zemské/ do výšky volím pád" s generací dnešních dvacetiletých a třicetiletých naprosto disparátní/, tak i spirituálně zaměření autoři, smetl bez všech tzv. tvůrčích problémů veškerá nahromaděná klišé.

Při všech banálně konstatovatelných filiacích formálních aspektů je však rozhodující věc, k níž se tu dostáváme, syrový materiál, někdy tak agresivní, že likviduje všechnen tvar /zde je to typické především pro texty J. Tmy/. V situaci, kdy tlak materiálu dělá ze všech písňících outsidersy, odpadá jako veteš luxus prokletosti. Právě tento módus nevýběrovosti staví do výsměšného světla temné Lautréaumontovo proroctví, že "umění budou jednou umět dělat všichni" a nejvíce ho odhaluje jako zprofanované a ocitající se v ironických souvislostech s jiným

paradoxem šitým dvacátému století na tělo stoletím předchozím:
 "... budou umučeni, ale nebudou mučedníky".

A tím se také vracíme k úvodnímu paradoxu okamžiku tušení pádu jako času sdělení, v němž však sám terč vlastního vtípu to poslední, tento vtíp, neztrácí. Dokonce se ho nemůže - pro tu chvíli - ani vzdát. Ba ani zbavit. Jak to vyjadřuje suchým humorem, tak příznačným pro svou generaci, básnířka: "počítám neplodné dny,/ abych se mohla vykašlat/ na roky/ které mám před sebou".

6.2.1985

Andrej Stankovič

P.S.

Ediční poznámka.

a / Ediční příprava tohoto výboru vycházela z běžných textologických zásad. Nicméně jsme - vzhledem k příznačné nejednotnosti především co do interpunkce a rozdílům nejen^u jednotlivých autorů v jejím užití, ale někdy i rozdílům jednotlivých textů téhož autora - stopy této nejednotnosti jako kvazicharakterističnost zachovali.

b/ Mechanickou vadou opisu se stalo, že v některých případech se na následující stránku dostala část předcházející strofy, což by při tvarové rozmanitosti výboru mohlo působit tak, že jde o strofu novou. Jde o ss.: 44-45, 48-49, 50-51, 52-53, 57-58, 59-60, 63-64, 69-70, 71-72, 73-74, 98-99, 110-111, 146-147. /Platí pouze pro tento opis./

O A U T O R E C H

Výbor byl pořízen převážně z prvních knížek autorů, kteří i samizdatově dříve publikovali jen ve svém generačním okruhu. Věkové rozpětí je od 20 do 35 let. Tři nejstarší autoři /Ptáček, Jirec a Pánek/ sporadicky publikovali i mimo svůj okruh. I z tohoto důvodu tvoří jejich verše první oddíl výboru.

I.

M i o s l a f M . J i r e c - invalidní důchodce, žije v Karlových Varech. Publikoval mj. v různých ineditních sbornících undergroundu.

F r a n t i š e k /F a n ě a/ P á n e k - narozen 1949. Po skončení ZDŠ pracoval v různých manuálních povoláních, naposledy jako noční hlídač. Jeho texty jsou shrnuty v souboru "U prdele" /1980/, v dalších letech kontinuální doplňky pod stejným názvem/.

M i r o s l a v P t á č e k - narozen 1955, absolvent gymnázia, dělník, žije v Polici nad Metují. V roce 1979 mu vyšla knížka v edici Expedice, téměř celý náklad však byl zabaven dříve, než mohl být distribuován. /EE sv.č.63, Praha 1981, V ŘÍŠI SNŮ aneb LYRIKA EPIKA A MOTYKA./

II.

J a k u b E f f e n b e r g e r - narozen 1963, absolvoval gymnázium, nyní dělník. Povídky /1982/.

J. H. K r c h o v s k ý - narozen 1960. Po absolvování ZDŠ se učil zedníkem. Nevyučil se. Od 19 let invalidní důchodce. Výbory z raných textů: Procházka urnovým hájem /1978-79/, Neklid /1979-1980/, Bestiální něha /1980-1982/. Úplné sbírky: Jarní elegie /1982/, epos Mumie na cestách /1982/, Valčík s mým stínem /1982/.

E w a l d M u r r e r - narozen 1964. Sbírký: Sypání andělům /1982/, Mlha v zahradě /1982/, Cesta z Jeruzaléma /1983/, Odbilo-li již, vezmi klíč a otevři truhlu /1983/, Rakve plný brambor /1983/. Publ. v ineditních časopisech: Garáž /1982/, Dolmen /1982/. Almanach: "Přihlížím mrakům jak se ženou" /1983/.

M a r t i n S o c h a - narozen 1962. Po střední odborné škole v základní vojenské službě, nyní dělník. Sbírký: Luncheon meat /1980/, Blbcovi xx /1981/. Publikoval též ve sborníku Violit.

V í t ě z s l a v S v a l - narozen 1962. Absolvoval gymnázium, nyní studuje na Vysoké škole pedagogické. Sbírký: Zvonění /1984/.

J i n ě r a T m a - narozen 1962. Absolvoval Střední školu dopravní. Potom uhlíř, řidič, nyní pomocný dělník. Sbírký: Noty

pro podzimní bytost /1984/.

J á c h y m T o p o l -- narozen 1962. Absolvoval gymnázium, potom studium na SŠSP, které nedokončil. Skladník, topič, nyní invalidní důchodce. Autorství textů beatové kapely Psí vojáci /1979-1982/. Aktovka: Poslední dny Pársa /1979/. Sbírky: Eskymáckej pes /1982/, Stěhovavá tvář /1983/. Publikoval též básně a povídky ve sborníku Violit.

A n n a W á g n e r o v á -- narozena 1960. Absolvovala gymnázium, nyní dělnice. Sbírky: Plesy šílený /1982//, Geniální vystoupení /1984/.

P e t r Z m r z l í k /v tomto sborníku též pod pseudonymem Petr Načeraďský -- ss.109-126 inc./ - narozen 1964. Po absolvování ZDŠ se vyučil mechanikem. Večerní studium na Střední průmyslové škole strojní, potom týden posluchačem strojní fakulty ČVUT. Nyní noční hlídač. Samizdatově publikoval: Básně od podzimu do jara /1980/. Povídky: H_umoresky /1980/. Básně a povídky: Křížem po republice /1982/. Básnické sbírky: Učňovy zápisky /1983-1984/, Svátek noci /1984/, Denní tisk /1984/.

Pokud není jinak uvedeno, všichni autoři žijí v Praze. Účast na různých sbornících a publikace v samizdatových časopisech není zachycena v úplnosti.

A.S.

O B S A H

I.

MIROSLAF M. JIREC

den LIMA I., p.

5

FANDA PÁNEK

Desátej rok 22

Jak jsem přišel na svět 23

Konec světa 24

Na všechno 25

Někdy je to drama 26

Až moc dobře 27

Vlastenecká 28

Jsem stará svině 29

Mám 30

Píseň brance 31

Andělíčku 32

...Mysl, vůle... 33

Hovno 34

A tak	35
Krajina Julese Vernea	36
MIROSLAV PTÁČEK	
O odřeným komínu	38
Vrtná spása	40
Zásuvka na život	41
Škaredák	43
Jan Hus	44
Alkalické kuře	46
Tenká věda	48
Generál tajfun	50
Konec posily	52
...Ve spodních dvířkách patníku...	54
Tatranka	55
Tmavá siena UFO	57
PWB	59
Současný strop	61
Soustružník, aneb jezdec formule Stadion	63
Umlčí fet	66
Plod pěkna	68
Jestrdej	69
Vánoční	71
Slavnost trusu	73
Zdůvodnění slova	75

II.

VÍTĚZSLAV SVAL

Kauzalita	80
nejisto	81
přání	82
řeč hlíny a hrnčíře	83
nonkturno	84
zpěv malé smrti	85

MARTIN SOCHA

Hluchota	87
Kouzelník	88
...Květ tasí hrot...	89
...Sied kolínek a drápky ježčí...	90
...Na dvou pádlech...	91
Foaye nad stadionem	92

EWALD MURRER

Jen tobě	95
Cesta	97
Cesta zimou	98
Brouci	100
V kostele	101

Z "Podvečerního vyprávění"	102
Připíjení	103
Ivan W.	104
Hans M.	105
JAKUB EFFENBERGER	
Epitaf	107
PETR NAČERADSKÝ	
To bylo tehdy	109
Sněhové vločky	110
Opravdu proto nejsem	112
Mlč blbče	113
Proč uvadl záhon	114
Věčná trýzeň	116
Kdo nás pozve	117
Zjevení	118
Imaginární návštěva	119
Pokrytci	120
Výchova	121
Sváteční ráno	122
To si pište!	123
Licitovanej mariaš	124
Za okupace	126

JINDRA TMA

...krev krev šupiny kapra ve vaně...	128
obrový boty	129
...když celý podzim...	130
český kotelný	131
...dnes do háku sem opět nešel	132
...nemáje kam jít...	133
oslava studia v ZOO	136
šťastnou cestu!	137
V Kotcích nemají kalhoty	139

JÁCHYM TOPOL

V antropologickém muzeu	143
tříška - tu je třeba vytrhnout	144
večere ublblýho	145
archeopteryx?	146
můj přítel	148
...ta myšlenka tě zatáhla až na dno	149
zběsilost	150
nebezpeční malíři	151
v nejtěžším otročení hlavě	152
svíce v dešti	153
...zeď sousedního domu...	154
věrnost, věrnost až za hrob	155

toto byla sova...	156
múra na zdi	157
eskymáckej pes	158

ANNA WÁGNEROVÁ

...Podařilo se ti něco skvělého...	162
...Panna...	163
...S touhle dívkou hebkou...	164
...Mlč...	166
... Moje nemoc...	167
...Vyřídím ti všechny vzkazy...	169
...Toužím nabrat výšku...	170
...Chtěla bych držet pevně...	171
...Tvé oči...	173
...Tak a jsem!...	175
Soudružka	176a
...Průvod nádherných Vagín...	176c
...Slavobrána plesnivého závěsu...	176e
...Všechny že odešly ti lásky?...	176h
...Geniální vystoupení...	176i
...Dva světy...	176j

PETR ZMRZLÍK

Podzim	178
Procházka	179
Mlha	180
Balada o nenarozeném dělníkovi	181
Divá lípa	182
Prvního ledna 1982	184
Křížem po republice	187

J.H.KRCHOVSKÝ

...Na stropě hořčice a v ní je buřt...	206
Jsem dnes radši na řetězu	207
Ne,určitě tu nikdo není	208
Dnes mne nemá už co bolet	209
Úzkost, neklid, tma a temno	210
Ač spím, tak zkouším ruku zohnout	211
Řekni mi,co chceš mi říci	212
Snad na svatého Jiří lezou	214
Ach to jaro	215
Spím na zemi, vychází slunce	216
Říjen 79'	217
Nemohu dnes usnout zimou	219
Bylo mi dneska tak smutno z mých vlastních	
slav	221
Končí zas další rok a tak se ohlédnu	222

Rozbil se mi kaleidoskop	223
Zas sedím v krčmě "U Regenta"	224
Pod bílou zdí	225
Jsem býk a natírám se načerveno	226
Prorazil jsem hlavou díru	227
Chčiju klidně dolů z oken	228
Sám proti plymům chráněn maskou	229
Tramvaj "N"	230
Ve čtyřech pramíncích krev ze zdi teče	234
Bojím se otevřít oči	235
Strach ze zmizení zraku	236
A dám si na noc černé brýle	237
Chci-li zmizet beze stopy	238
Nad rozloženou mapou Brna	239
Kříž na mých zádech nejvíc vedí	240
Ráno mě našlo	241
Tak, jak mezi smetím krysy	242
Veškeré psaní dnes zdá se mi pitomé	243
Jen pivem bych se sotva upil	244
To musí bejt ale věc	245
Tahám špunt z flašky ven, dvě víly spaly v ní	246
Nevím, v kterém sedím pajzlu	247
Prach na kytáře s jednou strunou	248
...Prach na zdech, knihách, uvnitř skříně	249

OKAMŽIK TUŠENÍ PÁDU JAKO ČAS SDĚLENÍ /Andrej Stankovič/	250
EDIČNÍ POZNÁMKA	256
OBSAH	

• • •

EDICE x)
EXPEDICE

Svazek 203

UŽ NA TO SERU, PROTOŽE TO MÁM ZA PĚR

/Výběr z prvních básnických knížek
autorů narozených v 50. a 60. letech/

Uspořádal, doslov a ediční poznámku napsal
Andrej Stankovič

Praha 1985

Opis, pořízený podle původního vydání
v EE.